

14-19

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Véres felvétele, V., Hormincad ucca 3.

SCHOEDL ERVIN

IV. ÉVFOLYAM, 14. SZÁM.

• ÁRA 80 FILLÉR •

BUDAPEST, 1927. MÁJUS 10.

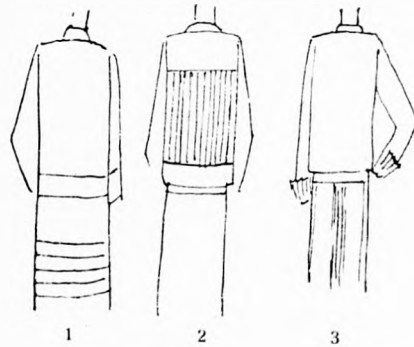

1.

2.

3.

1. Kasha-köpeny, bőrpántokkal díszítve.
 2. Délelőtti ruha, galamszín popeline-ből.
 3. Tavaszi ruha, könnyű kelméből.

1

2

3

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat • Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án • Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai ucca 37. szám (Berlini tér sarok) • Előfizetési ár: egész évre 17 pengő, félévre 9 pengő, negyedévre 6 pengő

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

A tekintély tisztelete

Sok szó esik mostanság a tekintélyekről és a tekintélyek tiszteletéről. Annál kevesebbet beszélnek arról: mi hát tulajdonképpen a tekintély? A Tízparancsolat ezt a feleletet adja rá: „Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú életű légy a földön!” Miért kellett kőbe vésni az emberiségnek ezt az alapvető törvényét? Mert minden korban voltak elvadult teremtések, akik még azt a tekintélyt sem tisztelték, amelynek a legtöbbit: az életet köszöni az ember.

Ha a családnak az apa és az anya a legfőbb tekintélye, akik több tudással és tapasztalatukkal irányt szabnak a gyermekek életének, akkor a nagyobb közösségnek, tehát a nemzetségnek, a törzsnek, a szervezett népnek s végül az emberiségnek is kell hogy legyenek tekintélyei, sorsának intőzői, jellemre és tehetségre kiválóságai, akiknek vezérszerpét az összesség jóléte követeli. A tekintély elv csúcspontján az uralkodók álltak a történelem során, de tekintélyt élveztek mindenkor a szellem birodalmának koronázatlan fejedelmek is.

Korok és idők szerint tagadhatatlanul változnak a tekintélyek. Aki tegnap tekintély volt, vagy annak tartotta magát, ma könnyen prédája lehet a tömeg változott ízlésének, a népszenvédelynek, az emberben örökkön ágaskodó kritikai hajlamnak. Nem is az ilyen tekintélyekre gondolunk mi, amikor a tekintélyek tiszteletéről beszélünk. Az állandó, a valódi tekintélyek uralmát és föltétlen elismerését hirdetjük, az emberiség magasrendű erkölcsi hivatásának és a nemzet boldogulásának jól átgondolt érdekében. Az emberiség a vallásalapítókat, a prófétákat és apostolokat fogadta el első tekintélyeknek az Űristen után. A mély vallásos érzés ezeket a tekintélyeket magasan fölébe helyezte a földi élet minden hívságos sikere, diadala és nagysága fölé. A nemzetek az ő legnagyobb jötevőiket tisztelték tekintélyeknek, köztük a jeles hadvezéreket, a jószándékú uralkodókat, az alkotó államférfiakat és mindazokat, akik az irodalom, a művészetek, a tudományok és a közgazdasági élet terén maradandót hoztak létre. Aki az emberiség nagy tekintélyeinek nem akar meghódolni, az lázadó a társadalom fejlett kulturája, mai rendje és annyi vérről-könnyel kiszajtolta eredményei ellen. Aki a nemzet tekintélyeit lerombolja, az magának a nemzetnek életgyökereit akarja bűnös kézzel kiszaggatni.

Ne féltsük az emberiséget, ne féltsük a nemzetet a hamis tekintélyektől. Hamar lejárvák magukat, talmi voltuk leleplezése általános kacajba fullasztja vélt jelentőségüket és a végén a tekintély kivásalt vonásaiból csak egy mulatságos álarc marad, amelyet hahotázva hordoz meg az ál-prófétákat végig

paskoló tömeg-gúny. Annál inkább óvjuk a valódi tekintélyeket minden tiszteletlenségtől, ócsárlástól, rosszindulatú megszólástól, lekicsinyléstől, henyé fölénykedéstől. Persze: tudnunk kell mindig, kik a tekintélyek és kik azok a tekintélyek, akiknek magaviselete, életmódja, erkölce nem hívja ki a jogosult kritikát. A disztinkció sokszor igen nehéz s ezért legajánlatosabb, ha a tömeg nem jelszavak után indul, hanem a maga hivatott vezetőinek véleményét hallgatja meg. Békés, konzolidált társadalmakban rendszerint simán megy végbe az a szelekció, amely az igazi tehetségeket kitermeli. S ha olykor téved a rosta, nem kell mingyárt tüzet kiabálni. A hamarosan felülkerekedő józanság majd elvégzi a szigorú revíziót.

A tekintélytisztelettel kapcsolatban sűrűn emlegetik a nők nagyobb tiszteletét is. A kapcsolás helytelen, mert kulturált társadalomban a nőket nem a tekintélyi elv, hanem a nőknek kijáró gyöngédebb bánásmód, a kímélet és az udvariasság alapján illeti meg a tisztelet. Tisztesség ne essék, szólván, a nők maguk kérnék ki maguknak a tiszteletet, úgy okoskodván, hogy tisztelet csak a kornak jár ki, már pedig ők nem akarnak korosaknak látszani. Maradjunk hát a kényelmesebb fogalmi meghatározás: az udvariasság mellett. Ki ne látta volna egy-egy rikító, sőt póriasan durva esetét az udvariatlanságnak nőkkel szemben? És honnét van az, hogy ennyire leromlott a nők kiváltságos helyzete az utolsó esztendőkből? A világháború és a forradalmak cinikus nemzedéket neveltek, a hirtelen meggazdagodás és a nyílt erőszak példátlan karrierek útját egyengette s az így meglazult erkölcsök végzetesen hatottak vissza a férfiak idegzetére s a nők gondolkodásmódjára. Az első udvariatlansági tények még elképesztették az embereket, de mert nem alakult ki a nők társadalmában egy egységes front, amelyen megtört volna az illetlenek és modortalanok első vakmerő rohama: a hang elkomiszodott, s még jobban megnőtt a hetykeség, a nyerseség, a bárdolatlanság ázsiai taraja. A női divat nyeglesége és szabadosága csak olajat öntött a tüzre, amelynek most már nemcsak a fényét és melegét, hanem a piszkos komorfüstjét is érzik a nők.

Ezt az elharapódzott nyavalyát le kell kötni, meg kell fékezni, nehogy tovább romboljon és újabb nemzedéket fertőzzön meg. És itt nem lehetnek a férfiak a kezdeményezők. A férfi csak akkor kél a nő védelmére, ha a nő megbecsüli önmagát és a nemét. Egy válasz van a szennyes társaságbeli tónusra, az udvariatlanságra, a durvázkodásra: a visszautasítás, a rendreutasítás.

Mihály bá'!

Írta: LÁZÁR ISTVÁN

I.

Megmozdult a szalmaágyon s nehéz szemét fölnyitotta. Sötétség vette körül. Hol van ő most? A szalma zizegett, a lovak foga korcogott a szénán s mingyárt tudta, hogy hol van. A helyén. Az istállóban. Az ágyában fekszik. Hanem, hogy van most idő dolgában? Nappal van-e, vagy éjszaka? Nem lehet tudni, mert az istállón nincs ablak, az ajtó be van téve s a lámpa sem ég. Nappal nem lehet, mert ő nappal botorkált haza s már időtlen-ideje aluszik. Bizonyára éjszaka van, de bár sohase viradna meg, mert olyan ricsaj lesz a portán, amilyen még sohse volt!

Nagy bűn fekszik az ő lelkiismeretén. A tekintetes úr fiának holnap reggel lejár a vakációja s neki kellett volna visszavinnie az úrfi mat reggel vagy tegnap reggel a fegyintézetbe, ahogy az úrfi nevezi az iskolát. Igen, csak hogy ő rettenetesen berúgott. Így hát az ő bűne, hogy a Hóka is itthon van, a Csillag is itthon van s az úrfi az iskolából kimaradt.

Keserveset sóhajtott s felült az ágyán. A feje vezettül kóválygott. Kotorászott a zsebében, de nem kapott gyufát. Megmozdult, le akart mászni, hogy az idő állását valahogy kiokumálja, de hirtelen visszafeküdt s magára húzta viseltes ködmönét, mert úgy hallotta, hogy valaki jár az udvaron s nagy, döngő járással közeledik az istálló felé.

— Ez a tekintetes úr! — gondolta s csunyán megdobbant a szíve. Még a lélekzetét is visszafojtotta, úgy figyelt. Nagy ijedelem szállotta meg, mert most már bizonyosan megismerte a tekintetes úr haragos járását.

Megcsattant a zár az istálló ajtaján, kinyílt s holdvilág ömlött a lovakra, a holdfényben pedig meglátta a tekintetes úr kísérteties alakját.

— Mihály bá'!

Meg se moccan.

— Hallja-e... Mihály bá'!

Nyögött egyet s felült az ágyán.

— Keljen föl kejd, istentelen ember, és eltakarodjék a portámról!

— É-én? — nyöszörögte.

— Nem is én! — harsogott a tekintetes úr hangja.

— Keljen föl ebadta, beste fia s pusztuljon innet, hogy még irmagja se maradjon! Vén részeges! Utolsó betyár! Pernahájdér, ebadta gonosz lelke, mars!

Lekászolódott ágyáról s azt hitte, menten elesik, egyrészt a rossz bor, másrészt az ijedtség, de legkivált a szégyen miatt. Megállt úgy, ahogy tudott s megszólalt úgy, ahogy tudott, de a tekintetes úr közbevágott:

— Kukkot se! A bére künn van, még kejd tartozik... De mire kijövök, túl legyen a hetedik falu határán is, aki lelke van, ebadta betyárja!

Akkorát káromkodott a tekintetes úr, hogy ijedtükben még a lovak is abbahagyták a szénázgatást; azzal bement a házba, Mihály bá' pedig ott maradt az istállóban. Neki támaszkodott az ajtónak s csüggedten tűnődött egy darabig. Vajjon kiadta-e mérgét a tekintetes úr? Jó volna tudni, hogy megbékül-e, vagy mi? Meg, meg, mert jó ember; meg, meg, mert egy csepp itóka nem olyan rettenetes nagy vétek. A pap is iszik. A tekintetes úr is iszik. Ő is ivott. Hogy lehet emiatt oly igen haragudni? Nem emberséges dolog... noha az is igaz, hogy nem a papnak, s nem is a tekintetes úrnak kellett volna visszavinnie az úrfi a Hókával s a Csillaggal, hanem neki, Mihálynak, hogy mért nem is pusztult el még pályáskorában, már mint ő, Mihály, vagy pedig az a Bermány korcsmáros, améрт emberbolondító csalmatag-italt mér tiszta bor helyett!

Fölnézett a csillagokra, szépen ragyogtak, mint a templomban a szentek szeméi, s ahogy elnézte hosszan, a bátorsága vissza kezdett térni, mert jó jelt látott mosolygó fényükben: azt, hogy a tekintetes úr már nem haragszik, az úrfi sem haragszik s a jó Isten sem haragszik ő rá,

Mihályra, s ezek után úgy végződik a dolog, hogy a tekintetes úr ma még pénzt ad egy pakli dohányra...

Megindult nagy lassan a ház felé s halkán köhintett vagy hármat. Ismerős hangjára előszaladt valahonnan a komondor, nyakába ugrott s örvendezve nyalintott egyet a képén.

— Nono, ne örvendj úgy! Várd meg a végét, Bundás... Igen haragszik a tekintetes úr... Ne örvendj előre.

Előszempolyogtak kettesben a konyhaajtóig. Bundás volt a bátrabb. Orrával az ajtót ütögette, a lábával meg kaparászott rajta, Mihály pedig ezalatt azon töprengett, hogy mit is mondjon odabent a tekintetes úrnak, mikor akkorát üt az asztalra, hogy az ég is leszakadna, ha négy sarkát négy angyal nem tartaná.

— Hm, — suttozta inkább, semmint mondta, aztán bekanyarodott a konyhába elszántan.

De két perc sem telt bele s már kitámolygott a pítvarajtón. Azt mondta a tekintetes úr: „Örüljön, vén betyár, hogy úgy ki nem vetem, mint Bundást, ni!” — s csizmájával olyat rúgott a kutya felé, hogy ha éri, ahajt vége van a szegény párának... Azt mondta, hogy Isten nevében még az éjjel az istállóban hálhat, hanem hajnalra eltakarodjék, mint a kámfor vagy a füst, mert ha nem... — és úgy villogott a szeme, mint valami tüzes golyó, ami azt jelenti, hogy neki már ebben az életben itt nincs több keresnivalója!

Hátraballagott s visszaült az istálló küszöbére, belső zsebéből előhúzta korondi pipáját, lotyhadt zacskójából ujjja hegyével kicsipegette a pipadohányt, valamelyik zsebében a gyufát is megtalálta s elkezdett szipákolni. Vége! Nincs helye... Elment az úrfi még reggel, mert véletlenül egy arra menő üres kocsi találtak, s őt mégsem türük meg a portán. „Eltakarodjék kejd, mint a kámfor vagy a füst...” és el is kell, hogy takarodjék, mert utóvégre is az úr parancsol a portán s nem a tekintetes asszony, aki — áldott a lelke — most is megkönnyezte az ő nyomorúságos helyzetét...

A holdvilág elborult, a csillagok sem ragyogtak már olyan szépen, veszendőben volt a reménysége, s hogy a bizalom végkép kivetett a lelkéből, kiverte pipáját a tenyerébe, a nyakát hátrasztegette és ezt mondta Bundás kutyának, amolyan felszítokkal:

— Ne búsulj, Bundás! Velem jössz te is, vagy ha akarod, hát itt maradhatsz. Nem vagyok én ilyen meg olyan rongy; ember nem kezeli úgy a gyeplőt s kapok még kenyeret, ha kell száz helyen is, noha most pityóka-érés ideje vagyon. Kell a derék ember mindég! Majd megbánja még a tekintetes urad, amikor lesoványodnak a lovai s olyan borzasok lesznek, mint a kefe. Majd megbánja... Isten veled, Bundás kutya, jóéccakát!

Befordult az istállóba, gyertyát gyújtott az üveglámpásba s látván, hogy a lovak elől elfogyott a széna, gondolt egyet s nagyszomorúan fölmászott a lajtorján a szénapadlásra, annak is abba a részébe, ahol a legfinomabb sarjú volt.

— Hadd egyenek... — mormogta s a jászslakat megtömté finom sarjával. — Hadd egyenek utoljára valami jót... — aztán a lámpát a karjára akasztotta s Csillaghoz ment.

Felült a jászol szélére s a gyönyörű, barna lóval szembefordulva, beszélni kezdett ilyenformán:

— No, úgy-e, ezt sem hitted volna, Csillag? Én sem. Látod-e, a dárídó! Hangos hejehujának bánat a vége... És hidd el, Hóka, téged is sajnállak és sajnállak téged is, Csárdás, bár tavaly két ízben is felém rúgtál... De legjobban téged sajnállak, Csillag, mert szép vagy, engedelmes vagy, okos vagy, akárcsak én... és a szívemhez nőtél...

Mély szomorúság rezgett a hangjában. A bársonyszőrű barna ló ráemelte értelmes szemét. Megsimogatta nyakát, megcirógatta fejét s folytatta búcsúbeszédét:

— Ki fog gondolni? Ki fog etetni? Ki fog abra-
kolni? Ki fog ezután a vakaróval rendbehozni hajnalonta? Én már nem... Más kocsis kerül ide, valami hetyke, kőtyöntfütyü legény, aki a kedvese után sétálgat, s ti éccakánként éhezni és szomjúhozni fogtok... Lám, lám, te sze-

gény Csillag! Akkor tudjátok meg, hogy ki volt Mihály! És bizonyosan vermi is fog az én mihaszna utódom, hogy törje el az Isten a kezét, ha ostort emel rátok! Hej, hej, Csillag, Hóka s Csárdás! De különösen Csillag... Mondhatom, nem lesz olyan dolgok, mint eddig...

Az öreg redők lefittyentek a homlokán. Nagy, öntudatlan szeretettel tapogatta a ló nyakát s ahogy tovább beszélt, sírt a szó belőle.

— Hiszen tudjátok, hogy nem egyszer még tolvaj is lettem miattatok! Zabot loptam nektek a gazdám csüréből... Hanem az a másik, aki utánam jön, el fogja lopni tőletek még azt is, amit marékszámra kimér a tekintetes úr. El, a bitang! S mi lesz veletek? Elhagy az erőtök, gebék lesztek. Szegény Csillagom...

A kivilámpa citromsárga világánál szögletes feje nagy árnyékot vetett a gerendafalra. Lábát szomorúan lógatta le a jászolról, amint búcsúzkodott:

— Sokszor, mikor nagy hideg volt télen, a ködmönömet is rád vettem, hogy meg ne fázzál; míg engemet majd megölt a fagy a szalmavacokban... Szegény Csillag! Neked sem lesz még olyan gondviselő, mint én voltam... hogy adjon neked s társaiddnak is a jó Isten legalább olyan kocsist, ki bár felényire szeressen titeket, mint én szerettelek!

Mellére vonta a ló fejét s mintha megértette volna Csillag, amit Mihály beszél! Nagy szeme fényben tündöklött, az evést is félbehagyta, úgy nézett gondozója szeme közé. És a vén kocsis majd elpityeredett. Megsimogatta még egyszer a szegény állat „arcát”, aztán leszállt a jászolról, a lámpát elfújta s az ágyán elfeküdt szomorúan.

Nem tudott aludni. Bár egy pipa dohányt volna! A bánat sem hagyta békén. Megátkozta Noét is, aki alighogy kiszabadult a vízözönből, a parton szőlőt ültetett! Hogy veszett volna el a gyökere annak a tőkének! Sokáig hanykolódott fekvőhelyén s a könny lassan-lassan előtötte a szemét. Pedig be' jó kedve volt s hogy táncolt tegnap este! Most nyomorult. Engedte, hadd szivároгjon szemén a lelke, aztán ismét fölkel, a lámpát meggyújtotta és odament Csillaghoz.

— Mit gondolsz, Csillag? — kérdezte komoran. Csillag bólintott.

— Azért mondom... Jössz-e velem?

És úgy látta, hogy Csillag másodszer is bólint.

— Nem tréfa, Csillag! Úgy segítlen, hogy elviszlek, érzem, hogy nélküled nem tudok élni... Csakugyan eljössz?

Harmadszor is bólintott a bársonyszőrű Csillag s Mihály bá' kiosott az istállóból. Előment az udvaron s nagy óvatosan bekukucskált a ház ablakán. Csönd volt. Aludtak. Visszasompolygott az istállóba.

— No, Csillag, mehetünk...

Pokrócdarabot szedett elő ágyából s Csillag négy lábát begöngyölgette gondosan, nehogy meghallják a lábadoágását, kantárt húzott a fejébe s a másik két lóra szeretetteljes pillantást vetve, kivette Csillagot.

S Csillag olyan nesztelenül lépdelt, mint valami kisasszony. Mihály bá' behúzta a kaput, a pokrócot levette Csillag négy lábáról s fölkapaszkodott bársonyszőrű barátja hátára. E pillanatban valaki elébe állt. Bundás kutya volt. Keserves vinnyogással ugrált előtte. Mihály bá' lehajolt a ló hátáról.

— No, mi kell, Bundás? Vagy te is velem akarsz jönni?

A kutya vidáman csaholt.

— Hát gyere!

Elvágtatott. A kutya meg utána. Meg sem álltak a hetedik falu határáig...

II.

Harmatos reggel volt, mikor a tekintetes úr hátrament az istállóba. Se Mihály bá'. Se ló. Se kutya. Azt a hetvenhétfadig füttyögő... Ordítva rohant a házba. Homlokán kidagadt az ér, mint a hajókötél.

— Elszökött! S ellopta a lovatam... a legszebbet... és a kutyát...!

— Ugyan, ugyan — csitította a tekintetes asszony —, tán csak nem gondolsz ilyet? Magad sem hiszed... Ne lármázz, kérlek, a szomszédok mind összeszaladnak...

— Megyek csendőrért! A lókötő! No, megállj...!

— Ne bolondozz! Ki tudja, hová ment Csillaggal s Bundással? Visszajön, bizonyosan visszajön...

Nagynehezen lecsillapították.

— No, jó! Tízóraig várok. De ha addig nem jön, az Isten legyen irgalmas neki...

Várt tízig. Tizenegyig. A tekintetes asszony alig győzte csillapítani. Félitzenkettő. Tizenkettő. És ekkor nagy izgatottan berontott Bundás a kapun.

— Hol voltál?! — riantott rá a tekintetes úr. — És hol van az a lókötő?

A kutya kiszaladt az útra és csaholva mutatta az irányt. A tekintetes úr hátrament az istállóba s kivette Hókát.

— Fogd meg! — kiáltott a szolgálóra és bement a szobába.

Akkora karabélyt csusztatott a zsebébe, mint egy kisebb kaliberű ágyú.

— Hová méssz? — rémüldözött a tekintetes asszony.

— Csillag után...

— És minek a karabély?

— Leszámolok!

— De merre méssz? Hisz nem tudod...

— Bundás megmutatja...

Rettenetesen káromkodott a tekintetes úr s Bundás útmutatása mellett megindult Szárazárok kisközség felé.

— Jaj, jaj... — sopánkodott a tekintetes asszony.

— Ne tessék aggodalmaskodni! — vigasztalta a szolgáló. — A tekintetes úr csak izél... Ne tessék búsulni.

Két óra sem telt bele s Bundás kutya megállt Szárazárok községben egy házikó előtt. A besteleske árulója örvendve csaholt. A tekintetes úr betört a kapun.

Öreg néni keze jött ki az udvarra.

— Jó napot, tekintetes úr...

— Hol van az a lókötő? Ellopta a lovatam!...

Az öregasszony megtántorodott s jajveszékésbe tört. — Ó jaj, ha tudtam volna! Be sem eresztem a világot minden kincséért se... Az én testvérem... jaj-jaj... tolvaj lett!...

A tekintetes úr leszállt a Hókáról és a kerítéshez költötte. Az istálló felé indult.

— Hol van az a lókötő? Hadd számoljak velem!...

Mihály éppen tisztogatta s abrakolta Csillagot, mikor a szózatot meghallotta. Kifehéredett a képe s a térde megrokkadt. Ki sem tudott menni, csak Csillag bársonyszőrére borult.

A tekintetes úr megállt az istálló ajtóban s a mordályt leengedte.

— Megnémutt kejd? Ne 'okogjon! Mért hozta el a lovatam?

— Merhát...

— Most beszéljen, vén zsvány!

— Nem tudok meglenni nélküle... — nyögte ki Mihály bá'.

— Hogy-hogy nem tud kejd meglenni a Csillag nélkül, mi?

De hangja már valamiképp lágyult.

— Szeretem, — motyogta a vén kocsis.

— Lókötő! — adta ki végső mérgét a tekintetes úr.

— Hát maga mit jajgat úgy? — kiáltott a nénikére. — Megbolondult?

Az asszony megijedt s beszaladt a házba. Csend szakadt az istállóba. Olykor a kutya csahintott egyet, olykor a Csillag horkantott, ahogy beleharapott a selyemsarjuba. A tekintetes úr belépett az istállóba és a jászolhoz hajolt.

— Aztán mit adott enni, ha már elhozta kejd?

— Zabot, sarjút...

Sáthory nagyot fújt.

— Hát a másiknak is adjon, aztán siessünk haza!

— Haza? — álmélkodott Mihály bá'.

— Hát hová? A holdba? Ne beszéljen annyit! Látja, hogy mérges vagyok... Van itt valami kocsma?

— Van...

— No, jöjjön, ebadta!
 — Nem én többet, tekintetes úr... Kocsmába soha!
 — Hát éhen vesszek? Szomjan haljak? Nem ettem ma semmit!
 Mihály bá' a tarkóját megvakarta.
 — Ha meg nem sérteném a tekintetes urat — szólalt

FISCHER PISTUKA

meg félénken —, van a nénémnek jó paprikás szalonnája s tavalyelőtti bora...

A tekintetes úr hűmmögetett, aztán megenyhült arcának a szigorúsága.

— Hozzon hát, a Pilátusát kezdnek! — morrant a vén lókötőre s leült a padra, a százesztendő s eperfa tövébe...

III.

Az őszi hóharmat leesett a fára, de a kék őszirózsák még kókadoztak a virágos kertben. Csend feküdt az öreg udvarházon, valami mély, bánatos csend; csak Balán kutya vonyított olykor a düledező félszerek tövében.

Valaki ma meghal.

Állott szegény Mihály bá' ágya mellett, csüggedten állott Csáky doktor, meg a tekintetes úr. Nincs segítség! Eljárt az idő már az ő élete fölött s örök pihenőre tér az öreg kocsis. Tört szemében már csak pislákol az élet, kivénhedt szegény a sok küzdelemben és elmúlik csendesen, mint az árva bojtorján a keresztút mentén. Nagy, szép fehér szakálla sárgás-keshedten borzolódott pihegő mellén, durva, örökös munkában kidurvult, sárga keze meg-megrezzett a kopott, barna csergén, a szívverése is ki-kihagy már... Az istálló pirinyó ablakán hidegsárgán aranylott be a novemberi napvilág.

— Bevittük a házba, jó meleg szobába, de nem volt maradása odabent — suttogta a tekintetes úr. — Sírva könyörgött, hogy hozzuk vissza, itt akar meghalni, a lovak közt, az istállóban...

— Megszokta szegény, — bólogatott Csáky doktor. Valamit motyogott az öreg kocsis, inkább csak sóhajtott, mint a kialvó parázs. Nézték, lesték halálgyöngyös arcát, csak a rámája van meg s kihegyesedett az orra viaszárgán. Mély száanalom és szeretet sugárzott a tekintetes úr bánatos szemén.

— Erős nyüstbordában szótték, alig akar kiválni a lelke — suttogta a doktornak. — Nézd csak!
 A haldokló keze megmozdult s rézkarikák csörrentek fent, az istálló gerendán.

— Mi az? — lepődött meg a doktor.

— Hajt... Ez volt az utolsó kívánsága. Befogta lónak a gerendát... Reggel óta agonizál és folyton hajt. Muszáj volt fölrsófolnom a gyeplőt a gerendára, úgy sírt, úgy könyörgött... Az ember szíve belenyíllalik...

— Gyi, Hóka... — kecsegetett nyelvvel Mihály bá'. — Gyi, Csillag... vár a tekintetes úr... Mező, mező, hosszú mező... De szép virágok! — gyöngyözött a nevéte sé lágyan. — Csupa csillag, virágcsillag...

A lovak foga elkorcánt a szénán és fölfigyeltek Mihály bá' szavára.

— A csillagmezőkön jár, — mormogta a doktor megindultan.

— Gyi, te, Hóka — gyi, te Csillag — estére ott kéé, hogy legyünk... — tördelte csendes biztatással. Estére ott kéé, hogy legyünk... és piros almákat hozunk az úrfinak, meg a tekintetes asszonynak... Mező, mező, hosszú mező... nincs harmata permetező... — dúdolta halkan a szekeresek énekét. — De öntözi szemem könnye — Hűtlen rózsám, ha még egyszer visszajönne.

Marokra fogta a két gyeplőszárat s valamelyest föl-emelkedett szakadt vánkosán. Szeme kinyílt, vörös halálvirág s cseres ajkán téveteg mosoly szívárványozódott.

— Lakodalmas menet jár előttem... Gyi Hóka, gyi, Csillag! Fekete legények integetnek... hajrá, Csillag... Visszük a tiszta búzát a vásárra... nagyszemű, gyöngyszemű, galambnak való... És az úrfit is vissza kéé vinni az iskolába... Tekintetes asszony, instálom... meginstálom...

Vissza ereszkedett condra-vánkosára s egy pontra merevedett a szeme. A végtelenbe. Sárga keze a gyeplőre dermedt. A tekintetes asszony benézett az istálló ajtaján.

— Mi van? — kérdezte csendesen.

— Meghalt, — mutatott rá a doktor.

Sikoltás szakadt ki a tekintetes asszony lelkéből, nagy, fájdalmas, könnytelen sikoltás.

— Mihály bá'! — roskadt láncon függő ágya mellé. — Édes jó Mihály bá'.

Lefogta tört szemét a tekintetes úr, leborította azt a hűsleges lélekcillagot, mely negyvenhárom esztendeig virasztott az omladozó kúria fölött.

— Új gazdát cserélt — viaskodott feltörő sírásával. — Krisztus kocsisa lett.

A három ló bámészán nézte, Hóka meg a másik mélyet sóhajtott, Csillag meg fölnyerített fájdalmasan. Állati lelkük fölfojta és megértette, hogy mi történt. Hogy nincs többé Mihály bá', aki annyi zabot és szénát adott nekik sok jó és inséges napokon. Nincs már, nincs többé.

— A lelke... — zokogott a tekintetes asszony —, ó, hol van az ő hűsleges lelke?

Ott szállt immár a csillagmezőkön és hajtotta égjáró szekerében az ő álom-lovait. Gyi, te Hóka, gyi, te Csillag! És az égjáró barátovagördült a csillagok útján a Nap-ház udvara felé s vitte magával az omló udvarházak elmult örömeit, csendes bánatát, halk szenvedését, muskátli-virágos tavaszait, cigánymuzsikás éjszakáit elfakult szerelmével s örökölő reményeivel együtt, elvitte Mihály bá' az ő csillagsugaras szekerén az omlado kúriák lelkét is. Aki volt őmaga: az örök hűség...

ÁLLATKERESKEDÉS

BUDAPEST, IV.,
 KAPLONY-UCCA 1.
 ALATT.

Éneklő- és diszmadarak,
 papagájok, majmok, egyéb
 emlősök. — Káli kak és min-
 denemű eleségfélék. :: ::
 Szobaaquariumok berendezve
 vagy berendezés nélkül. ::
 Diszhalak, vizinövények.

Tulajdonos:
 ILOSVAI
 LAJOS KÁROLY

Egy haditengerész naplójából

Írta: JENOVAY JENŐ

Kalóvilág Kínában a XX. században

Alig két napja, hogy egyik hadihajónkkal elhagytuk a hátsó-indiai Singapoore-i kikötőt s a közben kerekedett erős szélről felkorbácsolt kínai-tengerbe értünk. A viharos Monzun-szelek beálltával a hajózási forgalom ezeken a vizeken úgyszólván teljesen szünetel s ezért feltűnt, hogy noha még elég távol voltunk a kínai partoktól, a hullázmű nyílt tengeren itt-ott apró, furcsa alakú járművek bukkantak fel a tajtékzó hullámtarajakon. Fatörzsekből összetakolt és rizsszalmából font vitorlával hajtott tutaj-szerű kis alkalmatosságok ezek.

Feltűnt nekünk, hogy valahányszor egy-egy ilyen tutaj közelébe értünk, ezek a kis járművek hirtelen más irányt véve, eltávolodtak tőlünk, majd csakhamar eltűntek a hullámvölgyek ölében.

Nem sokkal ezután a mennyei birodalomnak — Kínának — egyik legforgalmasabb kikötőjébe, Sanghaiba futottunk be. Az itt nagyszámban élő európaiaktól megtudtuk aztán, hogy a nyílt tengeren látott kis tutajok nem egyebek, mint kínai tengeri kalózk járművei, akik nem rettennek vissza, még a háborgó tengeren is, portyázásra indulni és előszeretettel támadnak meg — különösen viharos éjszakák idején — kevés személyzettel bíró kis szállítóközöket és vitorlásokat és — kifosztják azokat. Hadihajót ezek a vakmerő tengeri rablók természetesen már jó messziről elkerülik.

Sanghaiban való tartózkodásunk alatt számos kisebb-nagyobb hajó állt a kikötőben elhorgonyozva. A járművek között egy nagy óceánjáró gőzös is volt, amely Japánba való elindulása előtt szén szükségletének kiegészítése végett, néhány órai tartózkodásra itt kikötött. Az óceánjáró délután érkezett s pontosan éjfélkor kellett az útját tovább folytatni Japán felé. A kikötőben való tartózkodás idejére a hajó kapitánya megengedte ugyan az utasoknak a partraszállást, de a legnagyobb óvatosságot ajánlotta a benszülőttekkel való érintkezés esetén s elhárított magáról minden felelősséget, ha az utasokat a figyelmetlen dacára baj érné. Egyben közölte velük, hogy két órával az elindulás előtt a hajó csónakjai a parton várni fogják a visszatérő utasokat.

Az exotikus kalandokat kedvelő előkelő európai utasok azonban túltették magukat a komoly figyelmetlen s így történt, hogy néhányan közülük — leginkább nők — már nem tértek vissza a hajóra... Eltűntek. Hogy mi módon és hová? Azt a kínai kikötővárosok viszonyaival ismerős tudja csak megmondani.

Az ideérkező tapasztalatlan európai utas ugyanis rendszerint elbűvölve, elkábulva a lampionokkal világított szűk kínai utcák misztikus éjjeli életétől, megfeledkeznek a hajóra való időbeni visszatérésről s csak akkor, az utolsó percekben kap észbe, mikor az indulásra kész óceánjáró csónakjai már régen visszatértek a hajóra. A parthoz érve aztán, nehogy a hajó indulását lekésse, a legelső felkínálkozó kínai csónakos járművébe veti magát, melynek alattomos tulajdonosa előbb jól kifürkészi utasát s ha benne értékes zsákmányt sejt, miután kifosztotta, megfojtja s a vízbe veti áldozatát. Jobbik esetben többedmagával valamelyik zeg-zugos sikátor labirintusában elrejtett ópiumbarlangba cipeli az idegent s ott fosztja ki a magával tehetetlen európaiat. Mindez természetesen az új leple alatt történik s ez a sors legtöbbszörre az egymagukban kóborló szép, fiatal nőket éri. Mire a gazdag, de túlkíváncsi excentrikus angol miss, vagy fiatal lady föleszmél, az óceánjáró már régen más világrész partjain barangol.

Körülbelül egy évvel ezután, egy másik hadihajónk fedélzetén tett földköri utazásom alkalmával az angoioknak Kínában fekvő birtoka — Hongkong felé hajóztunk. Mintegy fél nap távolságra lehattunk a kínai partoktól, amikor nyílt tengeren egy dán lobogó alatt hajózó, de cél és irány nélkül hanykolódó kétárbocos vitorlással találkoztunk. Az egyik vízrebocsátott csónakunk erre a dán hajó felé indult, melynek legénysége annak fedélzetére

lépve, borzalmas látványnak volt szemtanuja. A vitorlás kapitánya, hatalmas szöggel a fején keresztül, az előárbochoz volt szögezve, hét főnyi legénysége pedig lemészárolva hevert szerte a fedélzeten.

A vitorlást azután sleppbe fogva vontattuk a hongkongi kikötőbe, ahol az angol hatóságok rövidesen meg-

FISCHER ÉVIKE

állapították, hogy a dán vitorlás és legénysége kínai tengeri kalózkoknak esett martalékul.

Még nem is olyan régen, ezek a zsványok igen ravasz módját eszelték ki céljaik elérésének. Történt ugyanis, hogy a tengeri rablók áruhában valamelyik nagy, forgalmas kínai kikötőben indulásra készen álló óceánjáróra szálltak. Előre megbeszélte terv szerint egy részük első és másodosztályú, a többiek pedig — a feltűnést elkerülendő — harmadosztályú (fedélzetközi) utasokként hajózták be magukat. Gonosz tervük könnyebb megvalósíthatása végett rendszerint olyan hajót szemeltek ki, amely a délutáni órákban hagyta el a kikötőt. Mikor aztán beállt az éjszaka s az utasok és legénység pihenni tért, az egymás közt előre megbeszélte adott jelre a kalózkok előbujtak s miután a pár főnyi, őrszolgálatot teljesítő legénységet előzetes elkábítás után megkötötték s ártalmatlanná tették, hozzáláttak az utasok és a hajórakomány kifosztásához. A zsákmányt aztán előzetes megbeszélés szerint a helyszínen termett kis tutajokba rakták, sorsára bízva a vezetés nélkül maradt s a tengeren ide-oda hanykolódó hajót és kifosztott utasait.

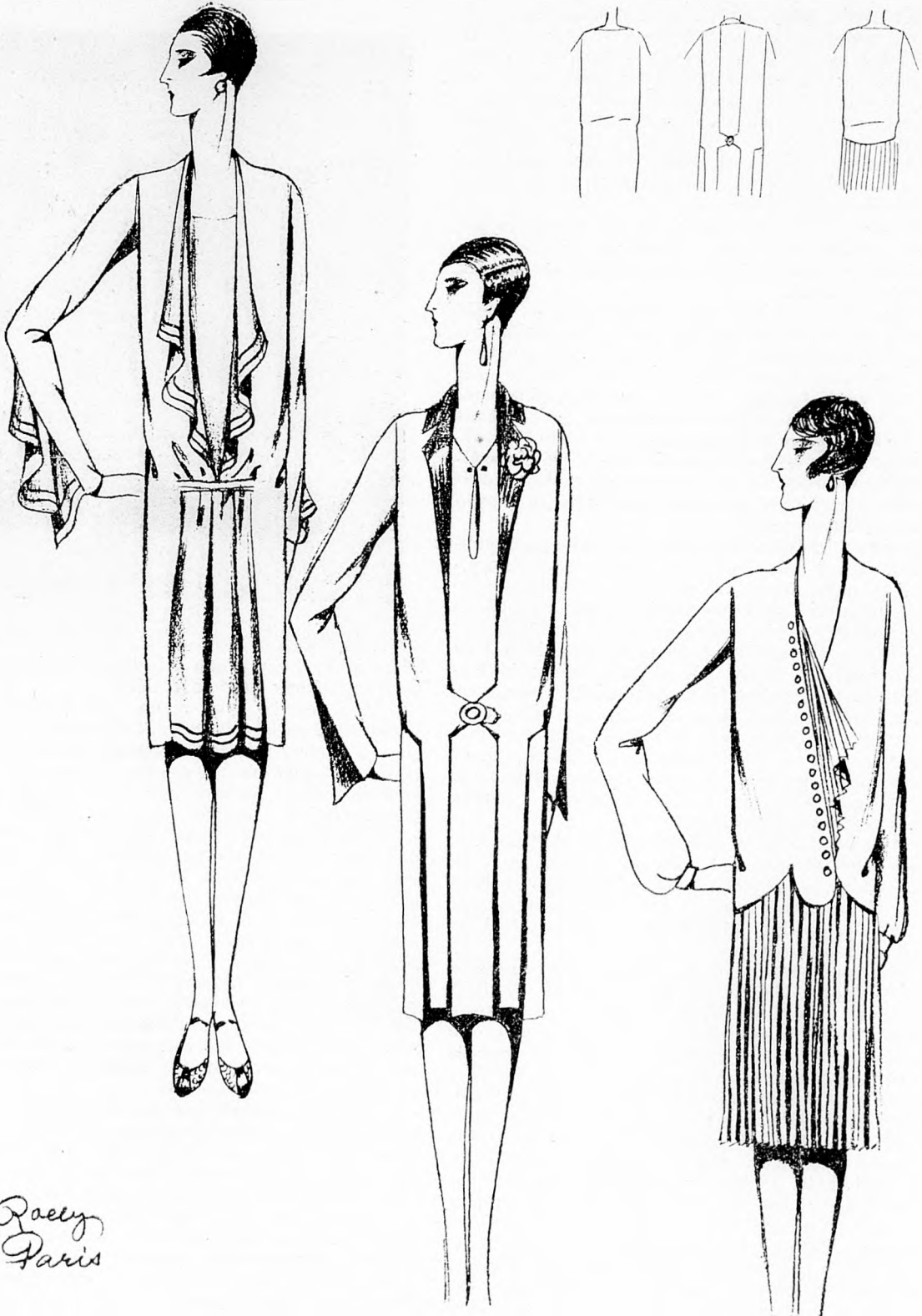
A kalózkodásnak ez a módja azonban nem sokáig élte arany napjait, mert már az első pár eset után a hajózási társulatok a kínaiaknak, bármily előkelő állásúak is voltak azok, erős fegyveres őrizet alatt, csak mint fedélzetközi utasoknak engedték meg az utazást.

Mindezeket pedig azért említettük meg, hogy a mennyei birodalom ezidőszereint még meglehetősen homályos célokért háborúskodó népének erkölcsvilágát a jövőben európai szemüvegen át kell megítélni. Mert — s ez a tájékoztató felvilágosításául szolgáljon — Kína, az nem Japán.

A magyar úrihölgyek figyelmét tisztelettel felhívom, hogy Kolozsváron fennállott női divat szabóságomat Budapesten folytatom. A legszebb és legmodernebb angol és francia ruhákat, kosztümöket legszolidabb áron készítem.

NAGY BALÁZS
angol és francia nődivatszalon
IV., VÁCI UCCA 40., félélm. 4.

Telefon: József 451—62.

*Paely
Paris*

TAVASZI RUHÁK

A vadmacska

Írta: NÉMETHY TIHAMÉR

Iván Simonovics vasúti őr volt a turkesztáni vasúti vonalon. Orenburgtól keletre, vagy 1500 Wersztre.

Leánya Nágya, az átvonuló katonákkal évődött, ha megállt a vonat és adogatta fel a teás edényekbe öntött kávékat.*

Egy nap egy szép szál kozák valahogy lemaradt a vonatról. Az öreg Iván Simonovics morogva osztotta meg vele vacsoráját, de Nagyát nem hagyta rendes helyén aludni, hanem beparancsolta az anyja mellé.

Hajnamban érkezett a következő katonai vonat.

A kozák búcsúzott, felszállt, tovább utazott.

Már az öregek régen kint dolgoztak, de Nágya csak nem akart felébredni.

Az anyja szapora szóval, korholva lépett be a szobába, hogy munkára serkentse, de belé maradt a szó, mikor nem találta leányát a szobában.

Az már messze járt, vitte a vonat a kozákjával együtt. Napok múlva vetődött haza a leány, fáradtan, alig állt a lábán.

Atyja azt hitte, hogy katonák prédájává vált.

Pedig nem bukkott el, nem volt könnyelmű, csak a fiatalság tobzódott benne, táncolt napestig a balajka mellett, énekelt, kacagott, mint egy nő, annyi férfi között.

A kirgiz mirgel nagyot nevetett az ismerkedésen.

— No, majd megszokják egymást.

Azzal a macska lábára kötött nyersbőr végét az ajtófélfához hurkolta.

Azután a földre ült és nézte az alvó leányt.

Nágya — mert ő volt, már régen kialudta magát —, hallotta is a kirgiz vadász mozgását a kunyhóban, de semmi kedve sem volt a szemét felnyitni.

A kirgiz mirgel rendületlenül nézte.

Végre felnyitotta Nágya a szemét, és éppen a vadász arcába esett tekintete.

Durcásan elkapta fejét és szorosán lezárta szemét.

Így szokta ő mindig kezdeni: ha tetszett neki a legény.

A vadász felállt. Hirtelen egy csókot nyomott a leány ajkára.

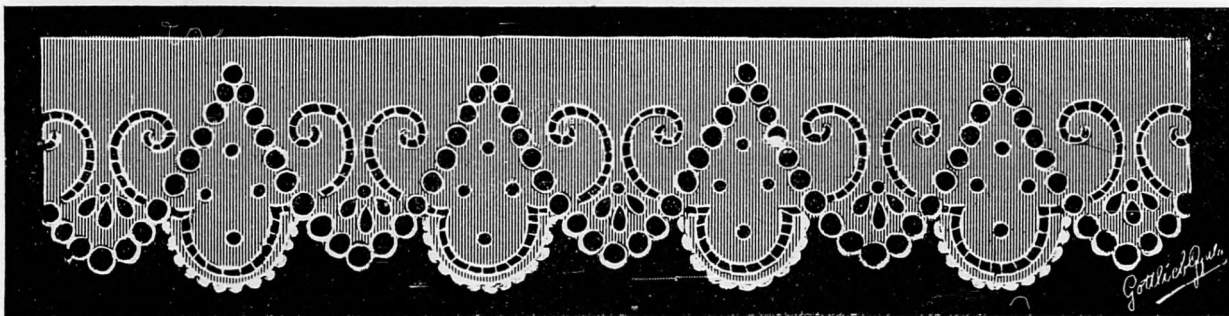
De a másik pillanatban, hiába volt lehunyva a leány szeme, az a csattanó pofon éppen az arca közepébe talált.

A kirgiz mirgel a csattanás után kapott.

Megsimogatta helyét, azután a vissza merészkedett fehér macskát fogta ölébe.

Most már együtt nézték, ő a leányt, a kandur a macskát.

Napok multak, de még mindig harcban álltak a ház

De mikor vágyakozó karok nyúltak feléje és részeg ajkak csókoltak bele, leugrott a vonatról és ment vissza, ahonnan elindult.

De Iván Simonovics ezt mind nem tudta és kegyetlenül elverte.

Nágya undorodott a férfi durvaságtól, ha csók, ha ütés érte a testét, mert egyiket se kívánta.

Megszokott otthonról, neki a kirgiz erdőknek, fel a hegyek közé.

A kirgiz mirgel**, aki fakunyhóban lakott az erdők között, a vízmosságokban elhelyezett csapdákat nézte végig.

Az egyik csapdában egy fiatal vadmacskát talált. Szép nőtény macska volt, talán szelídebb is mint a többi.

Sajnálta fejbe verni, mint a többivel szokta tenni. Beerőszakolta izsákjába, de előbb egy nyersbőr zsineget hurkolta a lábára.

Gondolta szép fehér cicája mellett talán ez is megszokik.

Mikor hazaért, belökte az ajtót, megállt, előremeredt.

A sarokba dobott gyékény-kötegen egy nő, egy orosz nő aludt.

Körülnézett. Látva az ételmaradékokat a kibontott tömlőt, amelyben az erjesztett lótejet tartotta.

Becsavarta a tömlő száját, azután a fogoly macskával kezdett foglalkozni.

A régi cica szép, karsú, fehér állat — a férfi udvariasságával üdvözölte a fogoly nőt.

De azt csöppet sem hatotta meg ez a gavalléria, úgy teremtette pofon a fehér gavallért, hogy kihemperedett az ajtón.

lakói. Hiába kedveskedett a mirgel a leálynak, a kandur a macskának, csak nem akartak megbékülni.

Egy este fácán sült a nyárson, mikor kész volt, szó-talan ültek neki, a leány és a mirgel.

Mikor elfogyott a hús, a kirgiz mirgel kicsavarta a kummiszos tömlő száját, nagyot húzott belőle, majd a leálynak adta.

Az, előbb kötényével megtörölte a tömlő száját, azután jól húzott belőle. Ízlett, jó édes volt.

A mirgel elővette sípját, valami halk nótát pittyeggett rajta.

Lassankint hangosabb lett a síp hangja, ha megpihent, a kummiszos tömlő járt szájáról-szájra.

Félig fogyott a tömlő, tüzesebb lett a síp szava, a leány talpra lendült, előbb helyben, majd lassan meg-meg perdülve táncolni kezdett.

Pattogott, sikongott a síp, táncolt a leány, kibomlott haja röpülve szállt a levegőben. Mikor fáradtan a táncból ledült, nem lökte el magát az ajkát kereső kirgiz mirgelt.

Hajnamban a madarak csicseregni kezdtek, a leány feje a kirgiz mirgel mellén pihent, mosolyogva álmódott.

A nyitott ajtó küszöbén pedig a fogoly vadmacska osztozott egy kövér kekelik-kakason*, amelyet a fehér kandur hozott neki.

Mult az idő, a kirgiz erdők mélyén nincsen időmérő, amelyet óranak nevez az idegen ferengi.

De azért múlik, ha nem is mérik múlását.

Egy nap Nágya és a kirgiz mirgel olajbogyó szedésből tértek vissza, mikor halk nyivákolásra lettek figyelmesek.

* Tea főzéshez melegvíz.

** Kirgiz vadász.

* Szirti fogoly.

A vadmacska két fehér-csíkos apróságot nyalogatott, amelyek éhesen kerestek tej után.

Nágya és a kirgiz mirgel egymásra néztek.
Nágya fáradtan fordította el arcát.

A hegyek tetejéről eltűnt a hó, a síkságra hulló eső is kiapadt.

A kunyhó padlásán már alig volt helye a sok állatbőrnek, mikor egy reggel gyermeksírás verte fel az erdő csöndjét.

Most már hárman voltak, meg a négy macska.

A csapdából már idei költésű szirti-foglyot szedett ki a mirgel, a gyűjtött bőröknek is most van a vásárja lent az oroszok városában.

De hiába hívta.

Este a szakszaul parazsát kotorta félre, hogy az agyagba takart fácán-tojást közé rakja, — vacsorára a gyerekeknek, — mikor az erdő felől halk szellő libbent.

Szeme a küszöbre tévedt, ott állt a megszelidült vadmacska, kinyult testtel.

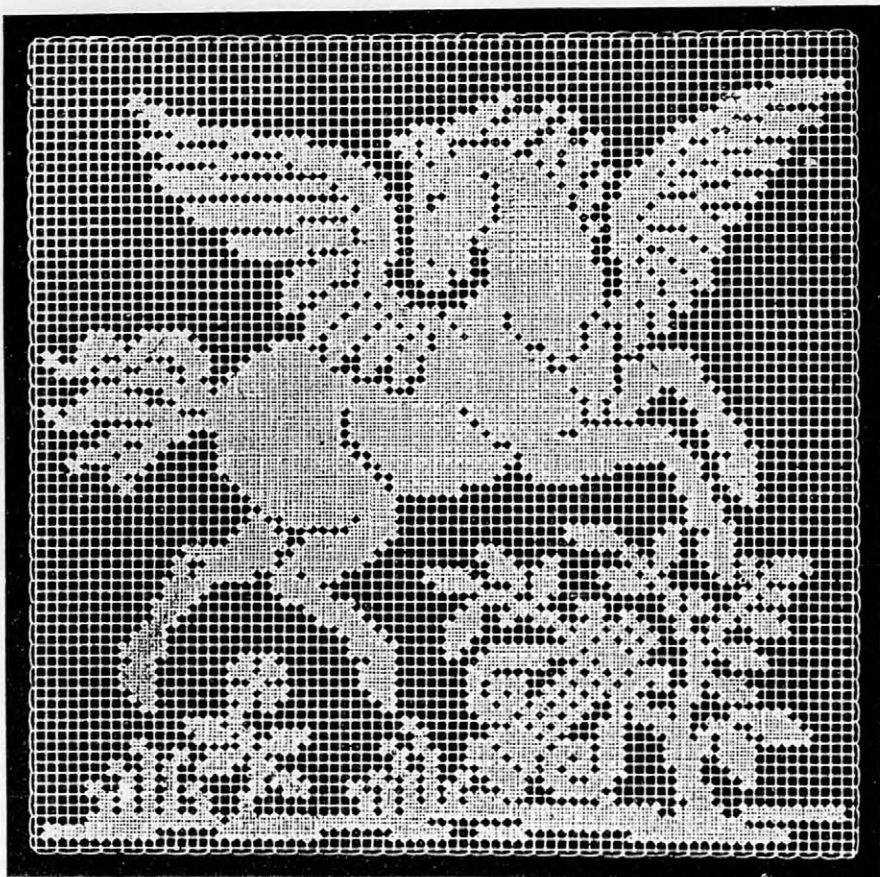
Fejét a magasba tartva, beleszimatolt az erdő felől lendülő szellőbe.

Izgató szagokat érezhetett. Remegő szájjal nyivá-kolt bele az éjszaka csendjébe.

Majd halk, hurrogó hangon hívta fehér, csíkos kicsinyeit.

Lassan megindultak. Elöl a vadmacska-anya, utána a két fehér, csíkos, félig vadkölyök.

Áthaladtak a síkon, fel a hegyoldalra.

Egy hajnalban két lóra rakták a bőröket, egy lóra az asszony, meg a gyerek került. A mirgel maga is lóra pattanva megindult a kis karaván élén, be, a város felé.

Még dél sem volt, mikor túl adott a bőrökön, a nyakába akasztott kicsi bőrzacskó megtelt ezüsttel.

Míg ő, a bőröket adta el, addig Nágya, gyerekekkel a karján, a városban nézelődött.

Az egyik gyékénytető alatt, ahol friss saslikot* lehetett kapni, és zöld teát, megpillantotta a kozákot, egyetlen szerelmét, aki miatt olyan kegyetlenül elverte az atyja.

Hosszan beszélgettek, majd suttogni kezdtek, — már kereste a mirgel, mikor visszakerült a lovakhoz.

Megindultak vissza az erdő felé.

Másnap reggel, mikor felébredt a mirgel, nem volt sehol az asszony, eltűnt a kis pénzzel telt bőrzacskó is. Az egyedül maradt gyerek sírt a sarokba vetett harasztban.

A mirgel türelmesen várt. Már a nap magasán járt, mikor belehuhogott az erdő csendjébe, mint ahogy szokott, ha az asszonyát, Nagyat hívta.

* Pálcikákon, faszén tűzön sült juh hús.

A holdfényben ragyogott a kölyök-macska fehér csíkja.

Vissza se néztek, mentek beljebb az erdőbe, az ő világukba vissza.

A kirgiz mirgel megmerevedve nézte őket.

Megnyikkant a gyerek.

Odanézett.

Gondolkozott. Egyszerű agya rettentő kérdéssel birkózott.

Az asszonyára, Nagyára gondolt, aki elment, de elhagyta gyermekét.

Majd az erdő felé nézett, a nőstény macska után, aki két kölykét is magával vitte.

Szétkaparta a szakszaul gyöker parazsát, azon töprengve, melyik az állat, az-e, aki magával vitte vagy amelyik elhagyta kölykét.

A parazs közül kilökte a tojásokat, egyet feltört egy fa szilkébe téve tejet öntött reá, szétnyomkodta benne a tojást, azután éhesen nyöszörgő gyermekét kezdte etetni. Türelmesen, szeretettel, mint ahogy egy apa szíve képes, ha érzi, hogy nincsen anyja gyermekének.

A társaságból

Halló!... Jaj, kezit csokolom, Nagyságos Asszonyom, ne méltóztassék türelmetlenkedni, máris mondom és fogadni mernék, hogy nevetni fog. De előbb képzeljen maga elé — no, nem engem, hanem egy jellegzetes orrú pesti urat, aki jelenleg Olaszországban — nem Mussolini barátságát keresi, hanem csak — üdül. Természetesen az üdülés a jó étvágyat elősegíti és emberünk boldogan látja az egyik vendéglő ajtaján az ismerős felírást: „On parle francais. Italiana.” Bemenvén, hívja a pincért és így szól: „Give me a menu card.” A pincér mosolyog és mozdulatlan marad. A vendég most a maga módja szerint franciára fordítja kívánságát: „Donnez moi la carte de menu”. A pincér tovább mosolyog, de nem mozdul. — „Prego di darmi la carta di menu” — mondja végül kétségbeesett olaszszággal, mire a pincér szemtelen bizalmaskodással hozzá hajol és a fülébe sűgja, — de magyarul: „Tudja mit? Inkább libanyakat hozok sólettel!”... No, elég volt, ne nevéssen, kezit csokolom, hadd mondhassam el, mert tudom, hogy az is érdekli, hogy a Don kozák kórus három hangversenye május 10., 11. és 12-én lesz megtariva a Városi Színházban a nagyszerű Serge Jaroff vezényletével. Ne mulassza el meghallgatni, kezit csokolom, mert e hírért külön számítok hálájára!...

Halló!... Most ne köszönje, csak majd a hangverseny után, mert én is ott leszek. Nem tudom, milyen csodaszerrrel bírnak előfizetőink kedves leányai, de tempósan egytől-egyig mind férjhez mennek. Tessék: Ablonczy Ablonczy Ernő okl. vegyész-mérnök és Szilágyi Piroška, lapunk kedves előfizetője, a Fasori református templomban házasságot kötöttek. Wildt Margitka előfizetőnket eljegyezte Szadeczky Jenő Sárbogárdról. A Nyírségből is idáig hatott a híre, hogy felvinczi Balogh Boriskát, kedves előfizetőnket, Gáváról eljegyezte dr. Gyulay D. Kálmán orvos Nyiregyházáról. — Halló!... Hogy a Nagyságos Asszonyom gratulációját is tolmácsoljam? Oh, ezer örömmel s csak azzal bővítem ki, hogy boldogság kísérfje őket egész életükön át! Lapunk idej eljegyzési statisztikája már a negyvennegyedik eljegyzést mutatja, csak az a budai szőke kislány, ott fenn a Várban, nem akarja még elrebegni a boldogító igen-t, pedig én is és mindnyájan, kibőjtöljük!...

Egy végtelenül szomorú hír krónikása is vagyok, szilasi és pilisi özv. Szilassy Aladárné, szül. papi Visoly Mária, a Magyar Protestáns Nők Országos Szövetsége megalapítója és áldozatkész elnöke, végezte be nemes munkálkodásban eltöltött életét.

Nem felejtettem el és most már pontosan bemondhatom, hogy Zichy Gyula gróf, kalocsai érsek, körlevélben felhívással fordult egyházmegyéjének papságához, melyben felszólítja őket az Országos Katolikus Szövetség által rendezendő májusi zárándoklásban való részvételre, amely május 17-én indul el Budapestről és 14 napig tartózkodik Olaszországban. Részvételi díj százhatvan pengő. A szükséges tudnivalókat készséggel közli az Országos Kath. Szövetség, IV., Ferenciek tere 7.

Magragadom az alkalmat, hogy felhívjam a figyelmét mindnyájunk kedvence, a szellemes és mókás Fráter Loránd, nótás kapitány, Genere Kuli című könyvére, amely most hagyta el a sajtót. A külföldiek közül Hans Wüst: A Nagy Díjért című regénye nagy érdeklődésre számíthat. Úgyszintén ajánlhatom Pierre Benoit: Az Oriások Útja című regényét. Mindhárom mű a Légrády Testvérek kiadásában jelent meg.

Értesült arról már Nagyságos Asszonyom, hogy a filmsztárok mily horribilis összegeket keresnek, illetve raknak zsebre? Figyeljen csak ide. Európában Conrad

Weidt örvend a legnagyobb keresetnek, heti 200 dollárt kap. Utána következik Harry Liedtke, aki heti 156 dollárral is megelégszik. A magyar Verebes Ernő heti 154 dollárt keres, de bizonyára nincs megelégedve. (Magyar betegség!) Eszterházy Ágnesünk csak heti 130 dollár fizetéssel kell hogy beérje. Bizonyára ruhaszámlája a dupláját teszi ki. De az én fejem nem fáj érte.

Egy új és érdekes filmscenáriumról beszél egész Európa, Amerika és a többi felfedezett és felfedezetlen világrészek jól értesült intelligenciája, amely filmnek a szerzője Aid török herceg. A scenárium témája rendkívül izgató, mert a keleti fanatizmus kérdésével foglalkozik.

Halló!... Színházi pletykát akar Nagyságos Asszonyom? Csak egy pillanatnyi türelmet, azt hiszem van az is. Gondoljon arra a szőke, már mint erősen szőkére festett szubrettre, aki az egyik operett-színház ragyogó csilaga és aki az utóbbi időben mégis igen egyedül érzi magát. Elmesélem, hogy miért. A művésznő a nyelvcskéjét kell hogy okolja, amely előbb járt, mint az eszeckéje. Egy este, az előadás közötti szünetben, az öltöztető nője egy briliánsgyűrűt adott át azzal, hogy e pillanatban küldték. A kis primadonna a gyűrűre pillantott és hangosan gondolkozva így szól: „Az a zszizraelita nagyobb követ is küldhetett volna”. És mint az operettekben történik, végsőóra megjelent a mecénás, aki jött — hallott és lesujtva távozott... Hallotta már Nagyságos Asszonyom, hogy a Margitszigeten, a Márkus-féle cukrászdában minden kedden és pénteken társas bridge délutánokat rendeznek, majd egyszer elkísérem, jó?!

Mielőtt a viszontlátásig elbúcsúznék, kérem hallgassa még meg e furfangos kis történetet, melyet ezelőtt egy órával hallottam a villamoson.

— Mondd papa — szölt a kis fű édesatyjához — ismered te azt a bácsit, akivel az előbb beszélgettél?

— Nem, fiam.

— Kár, — válaszol a gyerek — mert magával vitte az aranyórátat...

A viszontlátásra! — Csokolom a kezeit.

Híres emberek portréi

Byron

Mintha minden jótékony tündér ott állott volna bölcsőjénél, 1788. január 22-én és elhozta legpazarabb ajándékait. Az egyik, előkelő rangot, a másik, lángelmét, a harmadik pedig szépséget adott. A rossz tündér, aki hivatalban maradt, utolsónak jelent meg és minthogy már nem volt képes megsemmisíteni, amit nővérei tettek kedvencükért: minden áldásba átkot vegyített.

Lord Byron élete az ellentétek és végletek gyilkos tourbillonja. Övé volt minden, amit az emberek óhajtanak és bámulnak, tehetség, szépség, gazdagság és kiválóság, ami a tömeg és kortársai fölé emelte, de sötét árnyként kísérték a hibák, bűnök és nyomorultságok. Előkelő családból származott, de aztán botrányos viselkedése súlyos szegénységbe döntötte. Nagylelkű volt és érzékeny szívű, de dacos és ingerlékeny kedélyű. Feje a legtökéletesebb férfiszépség, amit kiváló szobrászok szívesen faragtak márványba, de nyomorék lábát gúnyolva utánozták a kol-dusok.

A természet szeszélyes bánásmódját kiegészítette a szülői szeretet szeszélyessége. Anyja a düh rohamaiából a szeretet rohamaiba esett. Néha majd megfojtotta őt csókjaival, máskor meg nyomorék mivoltát vágta a szemébe.

Aztán kilépett az életbe és a világ ép úgy bánt vele, mint a természet, meg az édesanyja. Főlemelte a hírnév és dicsőség legmagasabb ormára, bálványt csinált belőle, hogy aztán összetörhesse és a legnagyobb gyalázatba taszíthassa.

*

Beutazta Spanyolországot, Portugáliát, Görögországot, megírta a *Childe Harold* első részét, lábai előtt hevert egész Anglia, magasztalták, dicsőítették és utánozták, amikor aztán 1815-ben feleségül vette Anne Isabella *Milbank*-et.

Az angol társadalom, mintha elszégyelte volna magát eddigi bálványimádó viselkedéséért, egyszerre ellene fordult. Fecsegni és firkálni kezdtek *Byron*-ék családi életében előforduló bizonyos furcsa eseményekről, annak dacára, hogy senki nem tudott semmi bizonyosat.

— Mindent tudunk, csak nem akarunk beszélni! — mondogatta a prúd angol közvélemény, és rágalmakkal, vállvonogatásaikkal és célozgatásaikkal annyit mindenestre elértek, hogy lady *Byron* nem akart tovább együtt élni a férjével.

Macaulay ezzel kapcsolatban a következőket írja: „Nincs nevetségesebb látvány, mint a britt közönség időnkinti morális rohamai. Szökés, elválás, házi viszályok napirenden vannak, de senki nem törődik velük. De hathat esztendőnkint egyszer túlérzékeny lesz erényünk. Következésképpen engesztelő áldozatul szemelünk ki egy szerencsétlent, ki semmivel sem romlottabb, mint a többiek. Ha gyermekei vannak, azokat el kell tőle venni. Ha hivatalban van, el kell kergetni. Az előkelő osztály szakít vele, az alsóbb néposztály kipisszagi. Ő lesz a bűnbak és boldog büszkeséggel hasonlítjuk össze britt honunk magasabbrendű erkölcsiségét a — párizsi laza szabadossággal.”

Ilyen szerencsétlen bűnbak lett lord *Byron*. A közönség történeteket kezdett kohlolni, hogy haragját önmaga előtt igazolhassa. Írásai, élete és egyénisége a gúny és megvetés prédájává változott.

Nagyon szerették, bálványozták és istenítették, hát nagyon kellett neki bűnhődni...

*

Byron örökre elhagyta hazáját. Rómában, Pisában, Velencében, Ravennában és Genuában folytatta megátkozott életét. Az angol nép gyalázatos viselkedése belekergette a legkétségbeesettebb kicsapongásokba, amelyeket egyetlen pillanatra sem nemesített meg gyöngéd és finomabb érzés. Amit az érzéki mámor nem pusztíthatott el, elvégezték a nehéz rajnai borok.

Oththon ezalatt újra nagy népszerűség vette körül személyét és írásait. Nem lévén a közelükben, újra nimbust fontak alakja köré. Világfájdalmas, keserű és gúnyos versei, aztán drámai költeményei: a „*Manfred*” és a „*Cain*” visszaszerezték neki a régi sikert és elismerést, amelyet zsenije joggal megérdemelt.

Lappangó láz gyötörte testét, haja megöszült, vad kicsapongásai egészen kikezdték egészségét. Az ihlet pillanataiban egyre rőtta keserű, pathetikus és gúnyos verssorait, miközben fájdalmas megvetéssel gondolt messze britt hazájára, amely kivetette magából, mint egy bélpoklost...

*

Velencében még egyszer eljött hozzá a boldogtalan szerelem, Guiccioli grófné személyében, hogy legalább néhány hétre visszalopja szívébe a régi életkedvet, amelyért új és még nagyobb boldogtalansággal kellett megfizetnie.

Aztán elindul Görögországba, a szabadságharcba. Hellászhoz úgyis régi kötelékek fűzték. Járt már itt fiatal korában és sok költeményéhez szolgáltatott ihletet a görög tájak és a görög történelem eseményei.

És a görög nép most kétségbeesett elkeseredéssel szabadságharcba kezdett, hogy megmentsse saját pusztuló életét. Lord *Byron* a görög táborba utazott és saját költségén egy dandárnyi csapatot szervezett. Az eredményt már nem érthette meg. Alásott egészségét kikezdté a malária és 1824 április 19-én, harminchat éves korában meghalt Missolonghi-ban...

*

Holttestét hazaszállították hazájába.

A hivatalos britt morál azonban még halálában sem bocsátott meg neki és nem engedték eltemetni az őt jogosan megillető helyre, a nemzet nagyjai közé: a Westminster-apátságba.

Százezernyi tömeg, hosszú gyászmenet, a fáklyák végtelen sorával haladt el a Westminster-apátság mellett, ment tovább, egy északi temetőbe kellett vinni a költő holttestét, akit ekkor még méltatlannak ítélték a halhatatlanságra.

Ezen a napon alig maradt szem könnytelen Londonban. Siratták a zseniális ifjút, akit végzetes élete és az ellentétek harca időelött elpusztítottak, de aki minden hibája és minden bűne dacára a világirodalom legfényesebb nevei közé írta fel csillagbetűkkel a *Byron* nevet...

Ami a szemnek a szemüveg — az a fülnek a **Siemens-Phonophor**. Tiszta hallás, világos értelem; megbecsülhetetlen találmány. Díjmentes, szakszerű bemutatás egész nap: Magyar Gyógytechnikai Ipar RT., VI., Andrassy út 28.

KOMÉDIA

Enyves kis kacsók

Hajlamosabbak-e bizonyos bűnökre a nők? Hajlamosabbak-e olyan bűnökre, amelyeknek elkövetése semmiféle vonatkozásba sem hozható a női mívoltokkal?

Ezt a töprengő kérdést piszkálta föl bennem az úgynevezett előkelő belvárosi kereskedő érdekes közlése azokról a különféle ravasz tolvajlásokról, amelyek az üzletében fordulnak elő. Ez a kereskedő, aki selyem- és csipkeárukat tart raktáron, elmondta, hogy néha a legjobb úri társasághoz tartozó hölgyek feledkeztek meg magukról és ragadós kézzel nyúlnak oda egy-egy darab selyemhez, csipkéhez óvatlan pillanatokban.

— Nem egy esetben tehettem volna tönkre ismert familiákból való asszonyokat, ha erre a súlyos lépésre el tudnám határozni magam — folytatta a kereskedő. — De hát, tetszik tudni, kérem, meg tudom érteni ezeknek a szerencsétlen asszonyoknak a lelki- és idegállapotát. Férjeik túlnyomórészt lateinerek és hivatalnokok, vagy tisztviselők, de közepes keresetű iparosok és kereskedők, akik képtelenek előteremteni azt az összeget, amennyi pár méter selyem vagy egy fatulni csipke megszerzéséhez szükséges. Ennek a társadalmi osztálynak ápolt, finom és általában szép hölgyei szívszakadva látják a hirtelen fölcseperedett úrinők meg a kokottok ríktó konkurenciáját. A nő mindig nő marad. Még a legszebb sem mond le az öltözködésben, piperzésben, csinosításban rejlt csábító eszközökről, hiszen a legtisztességesebbje is reszketve fél attól, hogy az a másik, az elegánsabb, kívánatosabb külsejű nő elhódítja az urát, vagy — mondjuk — csökkentti az ő varázsát. Mit csinálnak ezek a mai viszonyok közt igazán szegény asszonyok? Egyideig javígtatták, fordígtatták a holmijaikat, amikor aztán mindenük foszlani, szakadozni kezdett, kétségbeesetten álltak meg a kirakatok árui és árai előtt. Venni alig tudnak s higgye meg, nem csodálom és nem is veszem túlságosan zokon tőlük, ha itt-ott elkallódik a segédem által kített csipke vagy selyem és a kabátujjuk rejtelmes bodrai közé vándorol.

Állapítsuk meg mindenekelőtt, hogy ez a kereskedő igen derék, jószívű ember, aki megértő, tehát megbocsátó lélek. Egészen az ő privát dolga, észre akarja-e venni az üzleti lopásokat, vagy diszkrétan el akar-e sikkani fölöttük, lármát akar-e csupni, agyonkompromittálni boldogtalan, megtévelyedett úrinőket, vagy pedig nagylelkűen a kezükön hagyni a lopott árut, mondván: majd a legközelebbi vevő, a konjunkctúra kihizlaltján duplán veszem meg a káromat. A kérdés, amit a társadalmi klinika orvosának vizsgálnia kell, elsősorban a szociális nyomorúság, amely mint valami télhetetlen, vérvív szörnyeteg vájta bele karmait úgyszólván egész Európa elsatnyult szervezetébe. És ebben az átfogó perspektívában egy külön, kriminálpszichológiai szempont: a nők különös bűnözési hajlama. Tekintet nélkül társadalmi helyzetükre és kikapcsolva szemlélődésünk köréből a kleptománia eseteit.

Bizonyára nem megy a női nem iránt való köteles tisztelet és udvariasság rovására, ha azt mondjuk, hogy a nő szenvedélyesebben tudja néha megkívánni a másét, mint a férfi. Aki csak egyszer figyelte meg a szegényleány lapos, de szúrós oldalpillantását, amit egy jól kiöltözött nőre vet, aki csak egyszer kapta el egy társaságbeli hölgy fürkésző tekintetét, amellyel a vele egyenrangú dámát méricskéli, annak könnyű eligazodni a női lélek, helyesebben: a női ösztön megnyilatkozásaiban. A nő mohóbban szeret, mohóbban gyűlöl és mohóbb a megkívánásban is. Ez az örökgyermeki vonás, ami — valljuk be őszintén — nekünk férfiaknak oly igen nagyon tetszik, ott huncutkodik a legkomolyabb női arc finom rovátkái között is. A drágakő-imádat, a prém-szomjútság, a selyem-falás olyasmí náluk, mint a gyermek vágya a színes üveggömb, a csillogó semmiség után. A megkívánásból fakad az erős vágyakozás, ebből pedig az akarat, az eltökéltség arra, hogy ami után áhítozik, az az övé is legyen. Poétikusabb lélek — és hála Isten, sok ilyen van a nők között — megelégszik a puszta álmódózással, szép regények szívigható részleteivel, fantasztikus színdarabokkal és filmjátékokkal, amelyek a sóvárgott gyönyör mámorító ízével csiklan-

dozzák az ínyét. A realisabb gondolkozású nők — és nagyvárosban jelentős ezeknek a száma — nem fogadják el készfizesül a fantázia csalékony valutáját, nekik elevenség és valóság kell. És milyen csekély hányada a nagyvárosi szegénysorsú vagy kevéssé tehetős nőknek jut el rendes úton a vágyak megvalósulásának izgató célkarikájához! És megint csak milyen csekély hányada jut oda oly módon, amelyet az általános polgári morál megélel?

A nők túlnyomó része úgy jár a palotasorok és a kirakat-díszek közt, mint egy örökkön szomjúhozó Leviathán, aki érzi az erőt izmaiban és hogyha kell, a két kezével szakítja fel a földet, hogy fölbuggyanjon belőle a csillapító forrásvíz, — csak tőle függ, csak akarnia kell. Sok nagyvárosi nő is azt hiszi, hogy csak akarnia kell, vagy legalább áltatja magát vele, hogy az akaratán, a mindenre való eltökéltségen múlik minden.

Az egyik aztán odadobja magát a szegénytelen boldogság pamlagára, a másik nőknek nem való üzleti ügyekbe ártja magát, a harmadik egyszerűen lop. Lop az úrinő (félre ne értessünk: itt csupán a szomorú kivételekről van szó) a belvárosi divatüzletben, lop a szakácsné a konyhapénzből, lop a szobalány a nagysága fehérneműiből. Vigyázzunk a szóra: néhány száználmas eltévelyedés adta tollunkra ezt az őszinte okfejtést, de súlyos hibába esnénk valamennyien, ha botorul szemet hűnyánk akár a szórványosságok előtt is. A jó orvos sem kerüli el késével a fájó sebet. Az a kérdés most már: hogyan lehetne apasztani még a kivételek számát is? A szociális viszonyok megjavítása önmagában nem elegendő, hiszen a nagy társadalmi egyenlőtlenségek ezzel korántsem szűnnek meg, legföllebb kissé letompulnak és élüket vesztik. Azt gondolom: a nők egész etikáját kell átgyúrunk, lelküket megedzeniünk és az olesó (pardon: méregdrága) hiúskodás csillogó ingoványából az eszmények világába emelnünk.

Csakhogy ehhez elsősorban komoly, dolgos, józan és erkölcsös férfiak kelljenek. Ó jaj, honnét vegyük őket.

Eugenius.

*

Nagyon leköteleznék kedves olvasóink a „Magyar Uriasszonyok Lapja”-t, ha az itt fölvetett problémához minél számosabban hozzászólnának. A válaszokat illusztris munkatársunk, Molnár Jenő dr. bírálja el és minden életrevaló gondolatról, érdekes elmefuttatásról, vagy ötletről kommentár kíséretében fog beszámolni lapunk hátsólapján.

Főszerkesztő.

A kölcsönzött frakk

Írta: PALÁSTY LÁSZLÓ

Két ember beszélgetett a szalón sarkában.

— Ismeri?

— Igen. Először van ide meghíva.

— Politikus?

— Nem. Ruhakereskedő.

— Lehetetlen! Tóhegyiek egy ruhakereskedőt hívtak meg első ide estélyükre? Ugyanakkor, amikor Henrik herceget látják vendégül?

— Mentségükre szolgáljon, hogy a ruhakereskedő méltóságos úr.

— Így már elviselhetőbb. Maga ismeri?

— Igen.

— Hogy hívják?

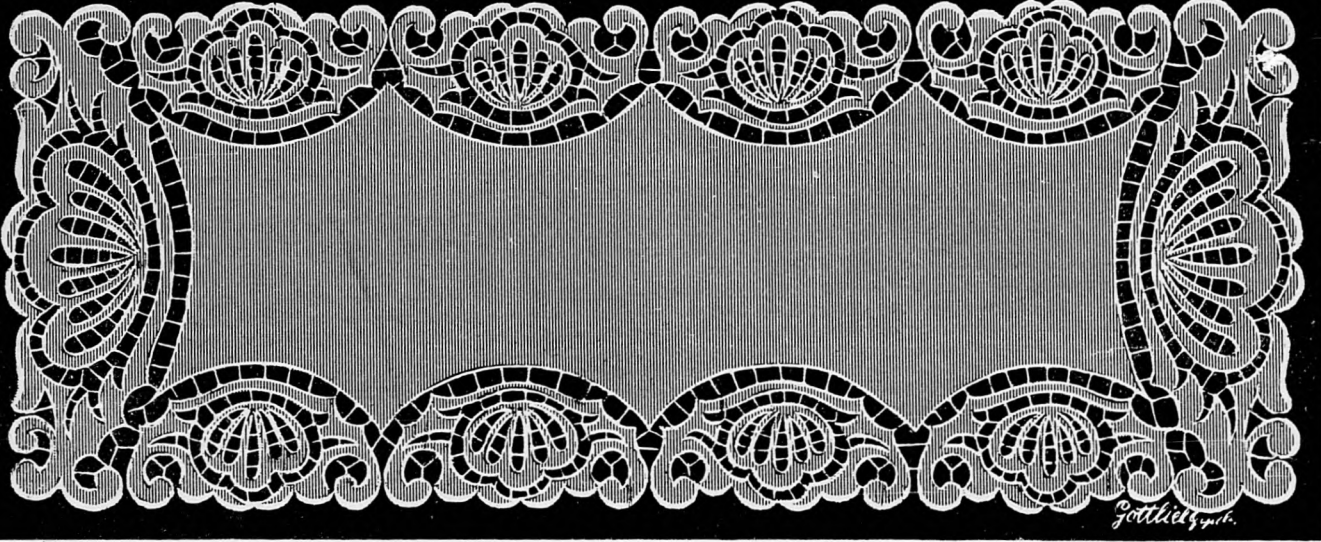
— Rády. Rády Iván.

A tánc véget ért. A kihevült párok a szomszéd terembe vonultak, ahol kezdetét vette a színpadi előadás. Tóhegyiek fogadóestélyükre Valesquát, a legdivatosabb klasszikus táncosnőt szerződtették, aki csodálatos finomságú táncainak és magánéletéről elterjedt fantasztikus pletykáknak köszönhette páratlan népszerűségét. A vendégsereg nem akart elmulasztani egy mozdulatot sem Vales-

— Henrik herceg.

Mindenki a bejárat felé tekintett, ahol méltóságteljes léptekkel egy harminc év körüli magas fiatalember jelent meg.

Tóhegyi sorra bemutatta a vendégeket a hercegnek, akit láthatóan elfárasztott a nagyszámú bemutatkozás. Amikor túlesett rajta, a középső Tóhegyi lány társaságában keresett pihenést. Az órák rohantak, az estély pompásan sikerült, csupán Tóhegyi Lissy lelkét marta a bosszúság, mert alig öt pernyi együttlét után elrabolták tőle a herceget, aki körül állandóan képződött egy kis udvar. Lissy úgy érezte, hogy a herceg szívesebben lenne vele kettesben, mint azok között az asszonyok között, akik nem is vették észre benne az embert, csak az érdekes, előkelő férfit, a herceget repdesték körül. Lissynek voltak apróbb kalandjai, majdnem minden napra jutott egy-egy kikoszorózott kérő, de most úgy érezte, hogy szeretni tudná Henrik herceget akkor is, ha nem volna herceg, hanem — itt végigvonult egy sereg foglalkozási ág Lissy agyában, míg végül megállapodott egyben, amely a legkisebbnek tűnt fel előtte jövődöbelije foglalkozása gyanánt —, hanem egy szürke kishivatalnok. Lissy többször igyekezett Henrik herceget kiszabadítani a vendégek közül, és a sok próbálkozását siker koronázta. A herceg, aki észrevette, hogy a leány beszélni szeretne vele, intett néki a

qua táncából és így a szalón sarkában ülő két férfi egyedül maradt. Az idősebbik folytatta:

— Látom, hogy ön sem lelkesedik a klasszikus táncokért. Ha érdekl, elmondom Rády csodálatos karrierjének történetét

— Örömmel hallgatom.

— Tehát, Rádyt négy évvel ezelőtt, amikor kishivatalnok volt, bálba hívták meg. Nem volt estélyi ruhája, hanem kölcsönzött frakkban ment el a bálba. Másnap, mikor vissza akarta vinni, az egyik zsebben sorsjegyet talált. Természetesen sorsjegy nélkül adta vissza a frakkot. Egy hét múlva megnyerte a főnyereményt. Rády, aki babonás ember, Isten ujját látta abban, hogy egy kölcsönzött frakkban találta meg szerencsését és a főnyeremény árából ruhakereskedést és kölcsönző intézetet nyitott. A kis hivatalnokocska ügyes kereskedővé vedlett. Két év alatt hatalmas vagyonra tett szert, részvénytársasággá alakította át üzletét, vezérigazgató lett, méltóságos címet vásárolt magának, de babonából és különködésből a ruhakölcsönző osztályt megtartotta, sőt leggyakrabban ott tölti idejét. Estéknként a legelőkelőbb társaságokba jár és...

Amikor az idősebb férfi idáig ért elbeszélésében, a bejáratnál megjelent két komornyik, az egyik meghajtotta magát az érkező előtt, a másik bejelentette a magas vendéget.

szemével, hogy menjen át a kisszalónba. Lissy szíve hevesen dobogott, amikor elhelyezkedett a kisszalón pálmája alatt. Sietve rendezte ruhája ráncait, lopva simított egyet a haján és várt. Néhány perc múlva, amikor türelmetlenül kitekintett a pálma mögül, látta, hogy a herceg már jön.

Ebben a pillanatban egy sikoly némitotta el a fesztelen jókedvet. A herceg meglepetve megállott, azután a sikoly forrása felé fordult. A vendégsereg a terem közepe felé tódult és Lissyt is kizavarta a kíváncsiság a pálmák mögül.

A terem közepén halálsápadtan állott Tóhegyiné, mellette verejtékező homlokkal férje, aki amikor látta, hogy a botrány elkerülhetetlen, dadogva mondta a kíváncsiaknak:

— Ellopták a feleségem nyakláncát.

A megdöbbenés moraja zúgott végig a termen. A hölgyek önkéntelenül megtapogatták nyakukat, rápillantottak karjukra, hogy nyakláncuk, karkötőjük megvan-e? A Tóhegyi lányok a herceget vették körül és egymással versenyezve kérték bocsánatát, hogy az ő jelenlétében ilyesmi megtörténhetett. Lissy elbűjt. Szégyenlett a herceg előtt mutatkozni. Tóhegyiné még mindig halotthalványan állott a szalón közepén.

— Ki a tolvaj? — lebegett a kérdés a vendégek ajkán. Mindenki gyanakodva nézett a mellette állóra. Hátha ő? Valaki a rendőrségre akart telefonálni, de Tóhegyi esde-

kelve kérte, hogy ne értesítse a rendőrséget:

— Ne, ne. Nem engedhetem meg, hogy végigtapogassák a vendégeimet. Inkább vesszen a nyakék.

A vendégek kifelé szállingóztak. A herceg is búcsúzott.

— Ez sem fog mégegyszer Tóhegyiék estélyére jönni — állapította meg kárörvendően a háziasszony egyik barátjáné, aki az estély alatt egy csöppet sem titkolta irigységét, amiért Henrik herceg eleget tett Tóhegyiék meghívásának.

Ebben a pillanatban furcsa dolog történt. Rády az ajtóhoz ugrott és a nyakánál fogva visszarántotta a távozni készülő herceget, aki halálsápadtan igyekezett kikecmergni Rády vasmarka alól.

— Adja vissza a nyakéket — ordított rá a hercegre.

A vendégek, akik visszafordultak az ajtóból, megdermedve nézték a herceget. Mindenki azt várta, hogy Henrik herceg előveszi revolverét és szó nélkül lelövi Rádyt. De nem ez történt. A herceg pillanatnyi habozás után a zsebébe nyult és kivette a nyakéket. Rády intett a „herceg”-nek, hogy menekülhet, mire az megkönnyebbült sóhajjal villámgyorsan elpárolgott. Mindenki Rádyt vette körül, akitől magyarázatot követeltek.

Lissyt beteggé tette a nagy csalódás. Halvány reménysége még volt és ereje végső megfeszítésével megszorította Rády karját, kierőszkolva, hogy az ő kérdésére feleljen először.

Rády csodálkozva nézett a remegő leányra, azután válaszolt:

— Hogy láttam-e, amikor ellopta? Dehogyan láttam.

— Hát akkor nem félt attól, hogy téved, amikor nyakon csípi? — kérdezte Lissy élesen.

— Nem.

— Tudta, hogy nem herceg?

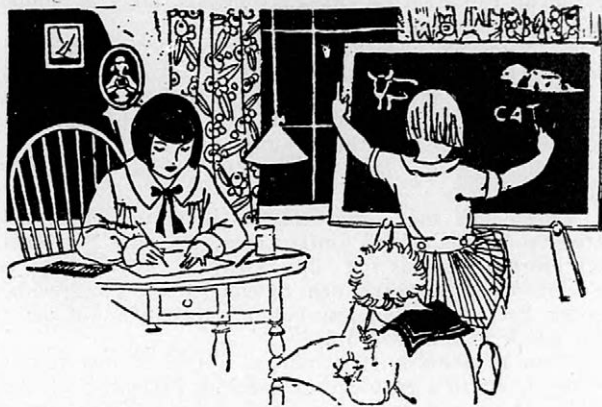
— Nem. Csak sejtettem.

— Miből? — kérdezte minden reményét veszítve a fiatal leány, akinek Rády a legszebb álmát döntötte romba.

— Abból, kislány, hogy a hercegek nem járnak kölcsönzött frakkban!

— Nem értem — dadogott a leány.

— Ugyanis az a fiatalember, aki Henrik hercegnek adta ki magát és aki becsapta az egész várost, ma dél előtt az én áruházamban kölcsönözte ki a frakkját. Nem látta, milyen rosszul állott rajta?

Csokoládé-ország

(Mese a jó gyermekeknek)

VII.

Egy kis hazai töltött káposzta!

Estére járt az idő.

Peti törzsfőnök, Panka és Nyiff-nyaff sátrat ütöttek a Csokoládé-folyó partján.

Mit tagadjam, gyerekek, Peti úrfi nagyon lógatta az orrát. Panka még csak valahogy beletörődött a sorsába, de Peti szívesen lemondott volna a törzsfőnökségről, a miniszterségről, sőt az egész Csokoládé-országról is. Sóhajtozott is nagyokat, mint egy kárvallott cigány. Mert hiszen jó dolog a finom csokoládé, de mindig csak csokoládét enni: ebbe a nagy boldogságba is bele lehet únni.

Nyiff-nyaffot már elnyomta a buzgóság és nagyokat horkolt. De Peti úrfi még mindig bámult bele a csillagos estébe, mintha onnan várt volna segítséget...

Egyszerre csak furcsa berregés ütötte meg a fülét. Mintha repülőgép kattogott volna a levegőben... Figyelni kezdett... Csakugyan repülőgép! De hisz már látszik is!... Ejnye, hogy kerül ide egy repülőgép?...

A megfejtésre már nem volt idő, mert a repülőgép pontosan ott szállt le, ahol Petiéék ütöttek sátrat. A gépből pedig kilépett az a fűszeres-segéd, aki a Szahara-sivatagig elhozta Petit, meg Pankát.

— Csakhogy megtaláltam, Peti úrfi! — szólt a fűszeres-segéd, akinek sejtelve sem volt arról, hogy az úrfi közben törzsfőnök, sőt miniszter lett. Akkor bizonyára tiszteletudóbban beszélt volna. — Már a világ másik végén is kerestem magukat! A gépben felejtettek valamit, amit útravalóul adott anyukájuk... Csak meg kell melegíteni. Finom vacsora lesz belőle. Magam is megkóstolnám!

Ezzel átnyújtott egy nagy lábast. Peti lekapta a fedőjét, hát — finom töltöttkáposzta volt benne.

Peti úrfi azt se tudta örömeiben, hogy mihez kezdjen. Elfeledkezett törzsfőnökségről, miniszterségről, sőt egész Csokoládé-országról, csak szagolta-szagolta a káposzta finom illatát és nem tudott betelni vele. Panka orrocskája is megérezhetett valamit, mert egyszeribe olyan friss lett, mint egy őzike.

— Ezt a kis töltöttkáposztát megesszük, aztán felülünk a gépbe és megyünk-megyünk haza, Magyarországra, anyukához, meg apukához!... Mert mindenütt jó, de legjobb otthon! — kiáltotta boldogan Peti.

Nyiff-nyaffot is felköltötték, mert hogy szükség volt a segítségére. Elhatározták, hogy tüzet raknak és megmelegítik a káposztát. Nyiff-nyaff mindenféle száraz kórót szedett össze. A fűszeres-segéd pedig elővette öngyújtóját és tüzet raktak.

Aztán egy nagy kókuszlevelet leterítettek a földre, középebe rakták a lábast és mind a hárman köréje hástak.

Peti úrfi még Nyiff-nyaffot is megkínálta vele:

— Egyél te is, hűsöges szolgám és helyettes törzsfőnököm! Ilyen jót még úgysem ettél életedben!

Nyiff-nyaff eleinte szabadkozott, kérte magát, de aztán mégis csak megkóstolta. Hanem jobb lett volna, ha meg nem kóstolja! Úgy elkezdett töle prűszkölni, köhögni,

meg olyan csikarást kapott a gyomrába, hogy a többiek majd megpukkadtak a kacagástól.

— Nem való négernek a magyar étel! — mondta vidáman Peti és jóízűen, hármásban folytatták a vacsorát.

Nyiff-nyaff egyszerre csak figyelni kezdett. Valami gyanús neszt hallott a fák között. Azt hitte, hogy valami viziló, vagy krokodilus, hát megnyugodott.

Pedig egészen más, rettenetes dolgok voltak később!

Emlékeztek még, gyerekek, Jujj-be-csúff törzsfőnök rettenetes fogadalmára? Amikor megfenyegette Peti úrfi, hogy szörnyű bosszút fog állni rajta?!... Hát bizony, ez a gyalázatos Jujj-be-csúff nem nyugodott bele a szégyenbe. Mindig Peti nyomában leskelődött és várta a pillanatot, hogy mikor üt a bosszú órája.

Ezen az estén is itt lopakodott a sűrű lombok között, amikor meglátta a repülőgépet, amelyik Petiékhöz leereszkedett. Honnan tudta volna ő, hogy az a furcsa valami egy — repülőgép és hogy abból a fűszeres-segéd száll ki, aki Petinek, meg Pankának egy kis töltöttkáposztát hozott, amit útravalóul adott anyukájuk.

Jujj-be-csúff csak annyit látott, hogy valami titokzatos idegen érkezett Csokoládé-országba, aki valamilyen boszorkányos masinából szállt ki. Nem lehet itt másról szó, mint összeesküvésről. Az összeesküvők pedig csak Csokoládé-ország királyá ellen törhetnek!

— No megálljatok! Majd adok én nektek!... Peti törzsfőnök és miniszter, ütött a bosszú órája! — sziszegte a fogai között és rohant jelentést tenni a királyi palotába.

Néhány perc múlva visszajött, száz felfegyverzett néger katoná társaságában.

Peti éppen megtörülte a száját, aztán illendően el akart búcsúzni hű szolgájától, Nyiff-nyafftól, amikor hirtelen előugrott a fák közül Jujj-be-csúff törzsfőnök, egy csomó fegyveres négerrel.

— Megallj! — kiáltotta olyan hangon, hogy Nyiff-nyaff elkezdett reszketni, mint a miskolci kocsonya.

— Katonák, fogjátok el az árulókat! — ordított tovább Jujj-be-csúff.

Mire Petiéék észbe kaphattak volna, már mind a négyen össze voltak kötözve.

Jujj-be-csúff gúnyosan mosolygott.

— Peti törzsfőnök és miniszter!... Úgy-e megmondtam neked, hogy Jujj-be-csúff keze mennyire elér és az ő bosszúja rettenetes!... Mindnyájan meg fogtok halni! Ez az árulók büntetése!

Nyiff-nyaff csontjai úgy zörögtek, mint a cserepek. A fűszeres-segéd sápadt volt, mint a kréta és nagyokat nyelt ijedtében. Panka, szegény, kétségbeesetten pityergett. Csak Peti állt büszkén, szótlanul és gúnyos megvetés csillogott a szemében.

Jujj-be-csúff mégegyszer elkiáltotta magát:

— Gyerünk a foglyokkal a király elé!

(Folyt. köv.)

Asszony az asszonyoknak

Írja: bozzai BOZZAY MARGIT

Az asszony otthon

Az asszony élete és boldogsága kimondottan az otthonában gyökerezik. Epen ezért, egyetlen asszony sem lehet közömbös, vagy legalább is nem szabadna közömbösnek lennie az otthonával és az otthona levegőjével szemben.

Sajnos, hogy száz és száz helyen tapasztalhatjuk ennek az ellenkezőjét... A háború és a háborút követő felfordult esztendő megváltozott életfelfogása ugyanis azt a furcsa és beteg ideát érlelte meg a nőkben, hogy az otthon nem tartozik szorosan a boldogsághoz és, hogy az otthon csak arra való, hogy legyen ahova aludni és enni járjon az ember. S mert ez a felfogás kényelmesebb a régi felfogásnál és mert az asszony gondját határozottan leeredükálja, a mai asszonynak az a meggyőződés vált a természetévé, hogy az otthonon kívüli szereplés az élet igazi alapköve s eszerint rendezze be az életét is.

A társaságban, azuccán, ragyogó, elegáns, víg, szelímes és elragadó, otthon, a férje és a gyermekei előtt pedig lompos, gondozatlan, rendetlen és kétségbeesetten menekül, ha egy-egy látogató váratlanul betoppan.

Nem hiszem, hogy az asszonyok kilencven százaléka komolyan gondolkozna azon, hogy ez a beteg gondolkodás és vétkes könnyelműség milyen szomorú következményeket vonhat maga után, mert ha — igen, — akkor a mulasztás menthetetlen.

Egy intelligens asszonynak, aki szereti a férjét és a gyermekeit, sohasem szabad őket és magát azzal megaláznia, hogy diszharmonikus kinézésű legyen, hanem minden eszközt fel kell használnia annak az érdekében, hogy üdeséget, szépséget, frissiséget sugározzon, s hogy munkából hazatérő férje mindennap újra és újra örüljön a szépségének és kedvességének.

A rossz házasságok ötven százalékának kiinduló pontja, szomorú, de abban leli a magyarázatát, hogy a nő, mint asszony, nem váltja be azt, amit leánykorában ígért.

Leánykorában üde, mosolygós és kedvét keresi a völgyének, asszonykorában pedig durcás, követelő, lompos és csak akkor vedlik mássá, ha társaságba megy, vagy látogatót jelentenek.

Hogy ez hova vezet, azt nagyon sokan csak akkor veszik észre, amikor már késő s amikor már nem lehet helyrehozni azt, amit hibás életfelfogásból, vagy vétkes könnyelműségből elmulasztottak.

Pedig ezeknek a bajoknak az elkerülése nagyon könnyű és sem pénzáldozatot, sem túlságos időt nem követel s mégis az alapját képezi a házasság boldogságának.

Egy asszonynak, aki boldog akar lenni, két dolgot kell a szeme előtt tartania. Azt, hogy mindig friss, szép és üde legyen és sohase mondjon, vagy kövessen el olyant, ami a nőessége rovására megy.

Ha ezt szem előtt tartja, nemcsak az ura szeretetét és becsülését biztosítja mindörökre, hanem a szépségét is konzerválja, mert mindig szakít időt annak ápolására és a lelkében sohasem enged úrrá lenni olyan indulatokat, amelyek egyénisége és nőessége harmóniáját veszélyeztetik.

Természetes, hogy ez a megállapítás nem általánosítható és nem vonatkozhatik azokra a házasságokra, ahol a férfi iszik, kártyás, durva, vagy más romboló szenvedélye van.

Ez csak azokra a házasságokra vonatkozik, ahol a férj lelke szomjazza a szépet, a derűt, az üdeséget, a harmóniát, s ahol az asszony vétkes könnyelműségéből nem látja, vagy nem akarja látni ezt a szomjúságot.

Szeretném az asszonyokkal megértetni azt, hogy az időben alkalmazott hallgatás, a nyugodt, finom, úriás beszéd, a gyüretlen, derűs házi ruha, a friss, kedves parfüm, a mosoly, a simogatás, sokkal nagyobb hatalom a férfi életében, mint hinni mernék és sokkal legyőzhetőbb, mint az eskü erőssége.

A természet nekünk, asszonyoknak olyan fegyvere-

ket adott, amelyeknek az okos kihasználása milliószor többet ér a haragnál, a könnynél, a toporzékolásnál, az elájulásnál, a jeleneteknél és a sértődöttség megjátszásánál. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy dobjuk félre az önértetünket, hanem csak azt, hogy várjuk meg az időt, amikor az igazunknak érvényt szerezhetünk s sohasse engedelmessédjünk se a pillanatok indulatának, se a mások tanácsainak.

Egy lehiggadt, nyugodt, józan megbeszélés a legnagyobb, legkomolyabb dolgokban is — sőt azokban még sokkal inkább — milliószor többet ér az indulatok szöveghatagánál és sokkal fényesebb tanubizonyosságát adja a felsőbbségünknek, mint a diploma, vagy az érettségi bizonyítvány...

S ha mégis... volna eset, hogy megfélekedznénk ezekről, arról az egyetlen egyről sohasem szabad megfélekednünk, hogy

élő példaként kell állanunk a gyermekeink előtt, akiknek a jóra, szépre, igazi, emberi életre való előkészítése az otthon legnagyobb, legfontosabb és legszentebb feladata...

*

Ezt a rovatot a speciálisan asszonyi, sőt intím asszonyi dolgok megbeszélésére és megvitatására szeretném felhasználni. Éppen azért, nagyon kérem kedves olvasóimat, adjanak fel problémákat, állítsanak feladatokat elé, mert sokkal kedvesebb, hasznosabb nemcsak az író, hanem a közönség szempontjából is az olyan témák kidolgozása, amit az olvasók osztatlan figyelme és érdeklődése kísér.

Előre is meleg köszöntéssel

bozzai Bozzay Margit.

Szemed

Beszélő csodák, néma, szent tavak.
Benne fényrózsák, vágyak ringanak.
Hajnal csókja ég e nyugvó vizen
És e fénycsoda valamit izen.

Tükrében a nap rengve, ringva jár.
Felhőtlen égbolt, a bókoló nyár,
Mint gondolatok jönnek, mennek át...
Hajtva a nappal örömsolnákát.

Mikor a bánat fekete estje
E fényegét is búsan beeste,
Ilyenkor kigyúl, titkon fölragyog
Néhány könnyesepp, mint éjben csillagok.

És szemed sötét, hollós nagy taván,
Haldokló hatyú úszik el talán?...
Vagy szomorúság, melynek hangja sincs?
De jötte mégis mindent érő kincs.

Mosolyok, könnyek, balga bánatok.
Bujdosó holdak, áldozó napok.
Nagy, szent csodái a Mindenségnek
Tavak szent taván: szemedben égnek!

És engem vonz e csodás nagy titok.
Előtte mindig kapukat nyitok.
Imádom napját és naplementjét...
Hajnali csókját, estéli estjét.

Beszélő csodák, néma, szent tavak.
Egy életen át mindig lássalak.
Égi ihletem csak innen vegyem
És minden dalom fényrózsád legyen.

Domby Béla

Mit főztek?

Május 11. Szerda: Zöld borsóleves vajgaluskával, spárga tejfőllel, majoránnametélt, gyümölcs. **Vacsora:** Borjuvelő kirántva, fejes saláta, sajt, gyümölcs.

Május 12. Csütörtök: Tojásleves parmezánnal, töltött káposzta, püspök-kenyér. **Vacsora:** Töltött galamb új burgonyával, saláta, gyümölcs.

Május 13. Péntek: Halikraleves, tükörponty kirántva, saláta, turóscsusza. **Vacsora:** Töltött tojás salátával, sajt, gyümölcs.

Május 14. Szombat: Sóskafejes, töltött kalaráb, aranygaluska. **Vacsora:** Beefsteak tükörtőjással, vegyes körzettel, gyümölcs.

Május 15. Vasárnap: Spárgapüré-leves, gomba előétel, csirke tejfőllel, karfiollal és rizzzel körítve, krémtorta, gyümölcs. **Vacsora:** Hideg sertéskaraj salátával, vegyes kompot, sajt.

Május 16. Hétfő: Burgonyaleves, borjubecsinált zöldborsóval, citromfelfújt, gyümölcs. **Vacsora:** Marhagulyás burgonyával, saláta, gyümölcs.

Május 17. Kedd: Husleves májgaluskával, főtt hús tejesburgonya-körítéssel, snidling mártás, tejfőlős lepény. **Vacsora:** Borjuszelet kirántva, saláta, gyümölcs.

Május 18. Szerda: Gombaleves, serpenyőrostélyos, parajfőzelék, mandulásrétés, gyümölcs. **Vacsora:** Szalámi, szardínia, körített liptói retikkel, egy üveg sör, gyümölcs.

Május 19. Csütörtök: Petrezselyemleves, töltött borjumell, párolt káposzta, lekváros csodakifli, gyümölcs. **Vacsora:** Tejfejes csirkepaprikás galuskával, gyümölcs.

Május 20. Péntek: Tejleves, ráchal pirosra sült burgonyakörítéssel, saláta, turós béles. **Vacsora:** Spárga vajjal, tükörtőjás salátával, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Május 11. Szerda: Zöldborsóleves galuskával, daramelet. **Vacsora:** Vese-velő burgonyakörítéssel, saláta.

Május 12. Csütörtök: Lebbencsleves, töltött káposzta. **Vacsora:** Kávé, vajjas kenyér retikkel.

Május 13. Péntek: Savanyú tojásleves, turóscsusza. **Vacsora:** Újburgonya vajjal, saláta.

Május 14. Szombat: Sóskafejes, borju gulyás. **Vacsora:** Tükörtőjás salátával.

Május 15. Vasárnap: Spárgaleves, borjupecsenye tejfőllel, rizskörítéssel, máktorta. **Vacsora:** Száraz kolbász, körített liptói, reték, délről torta.

Május 16. Hétfő: Burgonyaleves, lekváros derelye. **Vacsora:** Marhapörkölt burgonyával, saláta.

Május 17. Kedd: Husleves májgaluskával, főtt hús burgonyakörítéssel, snidlingmártás. **Vacsora:** tejbe rizs, narancs.

Május 18. Szerda: Gombaleves, párolt felsál, parajfőzelék. **Vacsora:** Délről pecsenye és körített liptói.

Május 19. Csütörtök: Petrezselyemleves, töltött borjumell, párolt káposzta. **Vacsora:** Burgonyapaprikás virstlivel.

Május 20. Péntek: Bableves, burgonyalángos. **Vacsora:** Salátafőzelék bundáskenyérrel.

Receptek

Barna lisztből mézeskalács. 20 deka barna lisztet, $\frac{1}{4}$ liter meleg mézet, 6 deka olvasztott zsírt, fahéjat, szegfűszeget, apróra vágott citromhéjat, késhegynyi szódabikarbonát, 3 kanál cukorport simára összegegyünk, azután egy ujnyi vastagra egyenletesen kinyújtjuk, pogácsa-szagattal kiszaggatjuk, kettévágott héjazott mandulát teszünk rá, pár óráig tepsiben hagyjuk és azután megsütjük.

vitéz Deseő Akosné, Budapest.

Haboslepény. Négy tojás sárgáját elkeverjük 12 deka vajjal habosra, egy deka élesztőből kovászt készítünk, ha megkelt, hozzáadunk $\frac{1}{4}$ kg lisztet, mindezt jól elkeverjük olyan gyöngégre, mint a kalácskészítés. Ha jól elkevertük, kinyújtjuk, tepsibe tesszük és kelni hagyjuk. Ha megkelt, a tetejét megkenjük izzel. Majd egy guzt készítünk, 25 deka porcukrot 5 tojás kemény habjával elkeverünk, ráöntjük a tészta tetejére egyforma vastagon, sütőbe tesszük és szép világosra kisütjük. A sütéssel vigyázni kell, hogy a tészta is megsüljön és a hab is kiszáradjon. Be kell vonni a tetejét papírral, nehogy a hab barna legyen. Meleg késsel kell felvágni, mert törik.

mezőbányi Bihary Dezsőné, Mágocs.

Isler. 25 deka vaj, 25 deka liszt, 10 deka hámozott mandula, 7 deka cukor, az egészet összegegyünk és kis pogácsa alakra kivágni, lassú tűznél megsütni. Melegen kettőt lekvárral összeragasztani, vaniliás cukorral meghinteni.

mezőbányi Bihary Dezsőné, Mágocs.

Meggy- vagy cseresznye-torta. Egy egész és 9 tojás sárgáját 25 deka cukorral habzásig kavarnak. Ekkor hozzáadunk $\frac{1}{4}$ kg finomra darált mandulát, 4 kifli darált morzsáját, 1 citrom héját reszelve, 1 kávéskanál tört fahéjat, 1 késhegynyi szegfűszeget és végül a 9 tojás fehérjének kemény habját. Kikent formába vagy tepsibe öntjük, a megvagdalt meggyet vagy cseresznyét ráhintjük és úgy megsütjük. Kihűlve felvágjuk.

Szentpály Imréné, Szeged.

Vajaspite. Négy és féldeka élesztőt megkelesztjük két kocka cukorral, liszttel, 21 deka vajat, 18 deka cukrot, 9 tojás sárgáját kevés sóval habosra keverünk. Beleadunk 30 deka lisztet, a megkelt élesztőt és $1\frac{1}{2}$ deci langyos tejet. Ezeket jól kidolgozzuk, beletesszük 4 tojás keményre felvert habját és 12 deka mazsolát. Kikent tepsibe öntjük, kelni hagyjuk s azután tojással megkenjük, hosszúra vágott díóval, mandulával megszórjuk. Kisütjük. Kockára vágjuk és vaniliás cukorral meghintjük.

Dr. Barna Emilné, Kispest.

Csokoládé à la crém-fánk. E süteményhez hozzávaló pléhformáskákat kell használni. 7 deka friss, kemény vajból, $3\frac{1}{2}$ deka törött cukor, $10\frac{1}{2}$ deka liszt, egy tojássárgája, egy kis citromszagból finom omlós tésztát készítünk és a tésztát féldió formákra osztjuk, hogy vele a kis kerek formáskákat vékonyan kirakhassuk; ha a sütőben szépen megsütöttük, a következő krémmel töltjük: 4 tábla legfinomabb csokoládét egy rézserpenyőben, sütőben addig melegítünk, míg megpuhult, azután kevés fel nem vert tejszínt a csokoládéhoz lassan hozzákeverünk. Megjegyezzük, hogy a csokoládénak sem hígna, sem keménynek nem szabad lennie. Most a krémet papírtölcsérbe töltjük és a megsütött, kerekded kis formáskákra tresszírozunk s miután a krémet kevés megmerevedni hagytuk, végül kávékonzervvel jól bevonjuk.

Kolozsváry Sándorné.

Vaniliaszeletek. 17 deka cukrot 9 tojás sárgájával nagyon pelyhesen összekavarunk, egy kis vaniliát hozzátevé, még 25 deka lisztet belekavarunk. E tömegből 3 hosszúkás cipőt formálunk, bekent pléhre tesszük és világosra kisütjük. Most az egyiket fehér, a másikat vörös mázzal és a harmadikat csokoládéval bevonjuk és szeletekre felvágjuk.

Juhász Lorándtné,

Jó tanácsok

— **Hogy kell a benzinnel bánni?** Hogy a benzinnel való tisztítás után a szöveten ne maradjon gyűrű, a benzint forró vízbe öntjük és a vattát ebbe mártva, a piszkot ledörzsöljük. Aki csak tisztá benzint használ, a tisztítás után mindig folt marad.

Mivel tisztítjuk a porcellánt? A porcellán-edényt állandóan szódalúggal kell mosni, ettől mindig ragyogóan szép lesz. A fülékhez szorult piszkot borszeszbe mártott ecsettel kell eltávolítani. Homokkal dörzsölni nem szabad, mert árt az edény fényének.

Mivel ragasszuk össze az eltört nippeket? Igen egyszerű módon összeragaszthatjuk, ha ezek a tárgyak forró nedvességet nem kapnak. Tojásfehérjét liszttel elkeverünk és ezzel ragasztjuk. Szárítás után a kiálló részeket gondosan lereszeliük és nem mossuk.

A méz megőrzése. A mézet legjobban üvegedényben vagy mázos fazékban lehet megőrizni. Ezeket egyszerűen csak be kell fűdni vagy jól lekötözni. A méz tartósságát még az is igen jól biztosítja, ha a méhész a viaszot feloldja és tetejére önti. Nagyobb mennyiségű mézet fahordókban vagy pléhödönökben raktározni el. A fahordónak az a hátránya, hogy könnyen megreped, a pléh-edény pedig könnyen oxidálódik, miáltal a méz kellemetlen ízt kap. A megtöltött edények száraz helyen tartandók. A mézet a hangyák nagyon szeretik s ellenük csak úgy védekezhetünk, ha a mézes edényt laza hamuba állítjuk és köröskörül szintén hamut hintünk. A hamut azonban gyakran fel kell keverni, mert bár csak vékony réteg képződik rajta, de a hangyák már ellepik.

Az olaj megavasodása elleni védekezés. Az olaj a levegővel való érintkezés által megavasodik, tehát el kell zárunk a levegőtől, hogy sokáig eltarthassuk. Az üveg tetejére négy ujnyi szeszt öntünk, mert a szesz könnyebb súlyánál fogva az olaj felületén marad s így a levegőtől elzárja.

Hogyan tartható el a tojás legjobban? A gazdaságokban nyári hónapok alatt összeszedett tojásokat ruhakosárba tesszük, a kosarat két darab fára vagy téglára helyezük, vizet forralunk és mikor lobogva forr, reáöntjük. A lefolyt vízzel ismét leöntjük. Most a kosarat levegőre tesszük, hogy a tojások jól megszáradjanak. Majd szellős kamrába rakjuk, hol egy évig is állal, habot is lehet a fehérjéből venni, mert a forró víztől azok az apró lyukacsok, melyek a tojás héján vannak, betömődtek s így a levegő nem férhet hozzá.

**Nagyságos Asszony is ügyebár
„Dreher Maul“ csokoládét vásárol?**

Háztartás

Friss zöldborsó püré leves. Egy liter zöldborsót annyi vízben, amennyi éppen szükséges, hogy ellepje, puhára, vagyiskásásra megfőzzük, 7 deka vaj és egy kanál lisztből rántást készítünk, a pürét folytonos kavarással mellett hozzákeverjük s föleresztjük jó erős húsvesssel s ha nagyon finomra akarjuk elkészíteni,

hozzá. Szítán áttörjük vagy a cukrot egészen el is hagyhatjuk. Megsózzuk és tovább főzzük. Tálalás előtt egy deci tejszínt egy tojássárgájával elhabarva adunk hozzá. Puhára párolt egész zöldborsót tehetünk bele.

Vajas bisquit a levesbe. Nyolc deka vajat habosra elkeverünk s akkor egymásután hozzákeverünk egy egész tojást és három sárgáját s csak annyi lisztet, hogy krém-sűrűségű legyen. Megsózzuk, a három tojásfehérjéből kemény habot verünk, hozzátéve lassan elkeverjük, vajjal vagy zsírral kikent tepsibe tesszük, lassú tűznél világosbarnára megsütjük. Kockára vágjuk és külön tálaljuk leveshez.

Előétel. Velőstekercs. Hat deka vajat felolvasztunk, adunk hozzá annyi lisztet, amennyit felvesz, hogy híg ne maradjon s aztán ha megforrosodott, de nem sárgult, feleresztjük 3 deci hideg tejjel, folyton keverjük, míg felforrott. Kihűtjük — legjobb hideg vízbe állítani és keverni, hogy meg ne kérgesedjen — és 4 tojássárgáját és 4 tojás kemény habját keverjük hozzá. Vajjal megkent pléhen ujjnyi vastagon felkenjük és zsemlyesínre sütjük. Még melegen megkenjük az előre el-

készített velővel, összegöngyöljük tekercsmódjára és várunk, míg kihül. Akkor ujjnyi szeletekre vágjuk és a szeleteket bepanírozva kirántjuk. Igen jó hozzá a champignonmártás, mely úgy készül, hogy a megtisztított és vékony szeletekre vágott champignon gombát zöldpetrezselyemmel zsíron megpároljuk, a mennyiséghez képest 1—2 kávéskanálnyi lisztrel pár percig tovább pároljuk és hideg vízzel feleresztjük. Igen jó, ha egy-két evőkanál huslevest is jön bele. Végül 1—2 kanál tejjel hozzáadásával felforraltjuk és tálaljuk.

Tejfölös rostélyos. A pecsenyét verjük meg jól, sózzuk be és süssük meg forró zsírban hirtelen, de nem kell sok zsírt használni, mert nem jó. Ha a hús megpirult, öntsünk rá hideg vizet, fedjük be és puhítsuk meg. Elég puha lesz, ha pár kanál hideg vizet teszünk hozzá. Ha elkészült, öntsünk rá jó tejfölt. Vigyázni kell, nehogy sok levet eressen. Egy külön kis edénybe tegyünk kevés zsírt, ha forró, tegyünk bele fél fej reszelt vörshagymát, egy késhegynyi vöröspaprikát. Ha kitálatuk a tejfölös pecsenyét, öntsük a paprikás zsírt tetejébe, mert ezáltal szép külsőt nyer.

Vagdalt bányamáj. Szép kövér bányamáját megtisztítunk az eres részeitől s finomra megvagdalunk. Azután szeletekbe vágunk hozzá két keményre főtt tojást, hozzá verünk két nyers tojást, adunk hozzá két megáztatott, jól szétdörzsölt kiflit, sőt, egy kevés törött borsot és finomra vágott zöldpetrezselymet. Ezután terítsük ki deszkára a bányamájhoz tartozó fátyolhajat, hajtsuk kétrét s abba tegyük bele a vagdalt májat, szép hosszúságú formába göngyölve, beletesszük ezután zsírral megkent tepsibe s forró sütőben hirtelen szép pirosra sütjük.

Kecsege vajmártásban. Hét deka vajat felolvasztunk s egy kanál lisztrel kissé piritjuk. Egy kis fej felvágott hagymát, citromhéjat, pár szem borsot és sót keverve hozzá, felöntjük lassan két merítőkanál melegvízzel s befödve többszöri kavarással mellett, jól főni hagyjuk. Hozzávegyítjük egy citrom levét s ebben a mártásban főzzük a kecségét puhára. Tálalás előtt a kecségét kivesszük a léből, 2 tojássárgáját ütünk bele s jó tűznél sűrűre főzzük, a kecségét tálra helyezzük s a mártást reá szűrve, betálaljuk.

— Egy történelmi probléma. Egy társaságban arról vitatkoztak, hogy a régi görögöknek igazuk volt-e akkor, amikor a Taigetos hegyre kitétték a nem életrevaló, beteg, gyenge gyerekeket, hogy azok ott pusztuljanak el és ne akasszák meg az emberiség egészséges fejlődését. A történelem professzora azon a véleményen volt, hogy a régi görögök nagyon okos emberek voltak, mert a társadalmat csak gyengítik, csak megfertőzik a beteg emberek. Az orvos ezzel szemben ellenvéleményt jelentett be és a társaság rendkívüli érdeklődése mellett fejtette ki, hogy a beteg ember csak addig te-

her a társadalomra nézve, amíg beteg, de mihelyt meggyógyul, éppen olyan hasznos tagja lesz az emberi munkaközösségnek, mint az, aki egészségesen jött a világra. A régi görögöknek — mondotta az orvos — nem lett volna szükségük arra, hogy a Taigetosra tegyék ki elpusztulni a ványadt gyermekeket, ha már akkor ismerték volna az Arnea vitamin-tápszert, amely vérképző, étvágyat fokozó, csontokat és idegrendszert erősítő or-

Öregesek

rendszerint étvágytalanok, kevesebbet esznek és ezért kétszeresen vigyázniuk kell arra, hogy táplálkozásuk ne legyen hiányos, egyoldalú, vagy nehezen emészthető. Mindennapi étrendjüknek okvetlenül ki kell tehát egészülnie szokkal a fontos életanyagokkal, a **vitaminokkal**, melyek nélkül a szervezet észrevehetően károsodik. A legkönnyebben emészthető alakban, pompás csemegető csokoládéban, minden külön elkészítés nélkül kaphatja meg szervezete a fontos életanyagokat, ha minden étkezés után elszopogat néhány táblácska

ARNEA VITAMINTÁPSZERT

Kapható minden gyógyszerárban, drogériában és jobb csemegetőzetben. 1 doboz ára 1.50 pengő.

Aki még nem ismeri, kérdezze meg orvosát!

vosság. Minden gyógyszerárban, drogériában és csemegetőzetben többféle ízben (édes, mokka, narancs stb.) lehet kapni. Az Arnea előmozdítja a gyermekek növekedését és arczínüket piroszposzássá teszi. A gyermek boldogan fogyasztja, mert rendkívül kellemes ízű csokoládéban kapja a szervezet a tápláló és erősítő anyagokat, amelyek már az ókorban fölöslegessé tették volna a Taigetost.

A kalandor jóslata

Regény

Irtá: CSERMELY GYULA

XIII.

Az istenek haragját ne zúdítsa senki sem a fejére, de az égiek haragja is semmi a fuvaros emberekéhez képest. A haragos Istennek csak a villáma van, de a felbőszített fuvarosnak szája, öblös hangja és ökle is van. Aztán: a villám nem céloz, csak lecsap és a bűnös helyett tán ártatlanra sújt le, míg a fuvaros ökle pont oda talál mindig, ahová céloz.

Sopronban Muzio Santi kifizette Jóchemet, a fuvarost és köd előtte-utána, eltiönt. Merre és kihez ment, hová szállt? nem tudta meg Jóchem az embertől; igaz, nem is kérdezte tőle, innen hová megy? Kialkudott fuvarbérét megkapta, két darab teljes súlyú körmőcöt, aztán, hogy elegendőt pihentek a lovai, befogott és visszaporoszkált Bécs felé.

Meg is érkezett minden baj nélkül, de a városi vámnál egy kis fennakadás volt. Vámpénzt kellett fizetni, de a körmőcöt, amivel fizetett, vissza adták neki, hogy hamis.

— Szákrá — dörmögte Jóchem, kinek a paptól kapott neve Johann volt. — No, de nem baj; majd jót ad helyette az őrnagy úr.

Ezzel — mert aprópénze nem volt — elővette a másik aranyat és azzal próbált fizetni, de pörül járt. A másik arany is hamis volt.

— Jésszesz, engem megüt a guta! — fakadt ki elképedve Jóchem és még jó volt, hogy a kapuőr ismerte és igazolta, hogy egy őrnagyot vitt fuvarba, attól kaphatta a két aranypénzt. Mert még letartóztatták volna ökelmét és megnyagagták volna hetekig is. A hamis pénzzel nem ismertek tréfát már akkor sem.

No de haza se szekerezett a házához, hanem egyenesen a Türkenhof-Gasséba hajlatott, hogy megtudja, mikor jön haza az őrnagy úr.

— Melyik őrnagy? — kérdezte egy lakó, ki kint ült a ház előtt és pipázott.

— Buta kérdés, melyik őrnagy? Hát az Obrist-Wachmeister von Hannstein, aki itt lakik, — felelte Jóchem.

— Itt Cusani őrnagy úr lakik... conte Cusani Camillo.

— Szákrá... itt nem lakik? Hát hol lakik az a tiszteletreméltó Herr von Hannstein úr! Mert hogy innen indult, az szent igaz, hiszen itt szállt fel a kocsimra!

— No, ott jön éppen az őrnagy úr... nem a magáé, hanem a miénk, — mondta a pipázó. — Az majd útbaigazítja, hol lakik a másik.

Cusaninak sietős dolga volt, ezért nem kérdezett Jóchemtől semmit, csak rövidesen megadta neki a címet. A Városvéren lakik az őrnagy; akárkit kérdez, meg fogja mutatni a házat.

Tíz perc múlva Jóchem ott volt és úgy csöngetett be a házba, hogy már a kezében markolta a két aranypénzt. Azt az ólommal bélelt két körmőcöt. Ha nincs is otthon az őrnagy úr, de hadd mutassa meg addig is az asszonynak.

Marci jött ki a kapuba. — No, kit keres, fuvaros barátom?

— Hannstein őrnagy úr itt lakik? Mert a Türkenhof-Gasséban bizony nem lakik.

— Nem hát — mondta Marci —, mert itt lakik. Itt a neve a pléttáblán, láthatja.

— Látom... hát itt lakik, — dörmögte Jóchem. — Nos, mikor jön vissza Sopronból?

— Sopronból? Kicsoda?

— Sopronból... az őrnagy úr! Hiszen magam vittem oda a gazdáját.

— Maga, a gazdám, Sopronba?

Jóchem úr paprikás lett. — Nem is a boszorkányköpenyeg vitte, mert én vittem.

— Maga? Az nem lehet, — mondta Marci.

— Du, trau mir nit? — dohogott Jóchem és vadul

forgó szemekkel nézett Marcira. — Már miért nem lehet, ha én mondom?

— Mert az őrnagy úr sohasem ment Sopronba. Most is itthon van és várterveket rajzol.

Sohasem ment Sopronba? Itthon van? Alle Heilige, fogjatok meg, mert eszem. Kit vittem én akkor Sopronba? Eleven ördögöt? Denn Gott sei bei uns! No az igaz, hogy sovány, fekete ember volt.

— Az én uram pedig szőke és jó természetű.

A fenhangon folytatott beszédre maga Hannstein is kijött az udvarra és a fuvaros előadásából sejtette, hogy ez voltaképpen kit vihettek Sopronba. Hiszen panaszkodott neki Cusani éppen előző nap, hogy az a felkötnivaló Nero Giovanni egy egész rend egyenruháját is ellopta.

— Az én nevemmel szőköt meg és hamis pénzzel fizetett, — gondolta Hannstein. Majd felvilágosította Jóchemet, hogy jó lesz, ha hallgat erről az ügyről. Mert az az ember, akit Sopronba vitt: gyilkos és még neki lesz baja, ha lármát csap. Még ráfogja a hatóság, hogy ő tudatosan elősegítette annak szökését.

Jóchem az ökleit rázta. — Na várj csak, te pokolfi! — morogta és nehézkesen a kocsibakra ült vissza. — Kerülj csak a szemem elé, te futólump. Majd megösmékedik a pofád a kezemmel. Nekem Jóchem a nevem, te kaparongy...

Igy járt Jóchem Muzio Santival. Hát Muzio Santi vajjon hogy járt?

Akkor este, mikor szöktében a soproni kapuhoz ért és a darabont feltartóztatta a szekérét, a Hult wer da? kérdésre előbb azt akarta felelni: conte Cusani őrnagy. De meglátván a darabont mögött az alabárdost is, attól tartott, hogy ez ösmerheti Cusanit, ki már szereplő alakja lehetett Bécsnek. Hiszen már harmadik éve, hogy itt szolgált. De Hannstein csak pár hónapja van Bécsben, öt kevésbé ösmerheti a fogdmeg és ha látta is most este a conténál, de a sötétes szobában és később a pislogó gyertyánál, nem jegyezhetette meg jól minden vonását.

A „wer da” kérdésre tehát azt mondta: Obrist-Wachmeister von Hannstein és akadálytalanul folytathatta az útját. A szekeres sem gyanított semmit, mert előző nap, mikor inasruhába nála volt és felfogadta, csak annyit mondott neki, hogy: a gazdámnak, az őrnagy úrnak kell. Csak kopogtasson a földszinti ablakon.

Egész éjszaka vitte a szekér és egész éjszaka gondolkozott Muzio Santi. Mindenekelőtt is azon: hová? Hová menjen, ha majd megérkezik Sopronba? Igyekezék-e, hogy elérje a tengert és Velencébe menjen és onnan haza? Mantovában is elérheti a hatalom, hiszen Mantova is a maledetto osztráké. Vagy elmúltával néhány hónapnak, ha már feledésbe ment az ügye, Bécsbe menjen vissza, hogy folytassa művét, ahol elhagyta?

— Cusanit már ellátta, az rövidesen az altábornagy sógora lesz, ha csak meg nem öli őt párbajban Hannstein. Ha megöli, jó; ha nem öli meg és Cusani megnősül, az az kénytelen megnősülni, akkor még jobb. Mert az elrontott élet rosszabb az idő előtt való halálnál. Cusani Paoláért fog epedni és hozzá lesz kötve Helénhez, akit nem szeret, sőt talán utál is... Paolát is ellátta, nem fog már légyotlokra menni; el fog sorvadni a conteért és hozzá marad találva az urához. A tábornokné is megkapta a magáét, nem fog már egy ölelésért a Türkenhof-Gasséba rándulni... marad még Eugén Hannstein, aki boldog birtokosa az asszonynak.

— Boldog birtokosa az asszonynak! És én, aki akartam Paolát, aki betegre vagyok az asszonynak, aki küzdött érte már mióta és harcban vagyok miatta az ördöggel is: én, futni vagyok kénytelen... no, várjatok csak!

Vicsorította a fogait és a lábával is rágott egy nagyot, az öklével is verte a térdét. No, várjatok csak ti ketten, — sziszegte. — Veletek is csinálok még valamit.

De egyelőre csak menekült; Sopronból a szomszédos Vasba, Vasból meg Zalából Somogyba. Csak Baranyában, a Duna mellett állt meg, mely török hódoltság volt már, tehát biztos föld. Ide nem jöhetett utána a Stadt-Amtmann.

A katonatiszti ruhát persze letette és városi polgárembernek öltözött.

Mohács megtetszett neki és mert határozott terve még nem volt, úgy döntött, hogy egyelőre hát ott marad. A szekeresgazdától, akinél szálláson volt, megkérdezte, hogy ki a legnagyobb úr Mohácson?

Sugár uram, a szekeres, rántott egyet a mándlija jobb szárnyán.

— A legnagyobb úr — felelte — a mi szentséges Atyánk-Istenünk volna, de az Urunk-Istenünk után a legnagyobb úr itt a pasa, kit Hasszán Kirlinek hívnak. Ott van az úriháza a parton.

— És miféle ember a pasa? Nem eszi meg azt, ami a színe elé bátorodik valami dolgával?

— Még csak botot sem veret a talpára, nagyon emberséges ember a mi pasánk. No az igaz, hogy már csak félig török a nagy úr, mert félig már magyar ember ő kegyelme.

— Hogy értsem azt, hogy félig magyar már a pasa?

— Hát mindenekelőtt is úgy, hogy úgy beszél magyarul, mint a papunk, kit a jó Isten sokáig éltesen. Osztrák gyenyeralis volna, holtig se tanulna meg két igét sem. Vagy az akarátja hiányzik, vagy esze nincs hozzá az osztráknak, hogy magyarul tanuljon csak egy szót is... Aztán a bornak sem ellensége a nagy úr, csak el kell vele hitetni, hogy almalé az, nem szőlőnedv.

— Hát ajándékot vajjon elfogad-e?

— Ha tisztességgel hozzák, nem veti meg.

— Köszönöm, gazduram, Sugár uram.

En itt szeretnék megtelepedni Mohácson. Mit kell tennem, hogy azt megengedjék nekem, tudja-e?

— Tudom. El kell, hogy menjen a két bíróhoz, a törökhöz is, a magyarhoz is és bejelenteni nekik a dolgot. Lefizeti nekik a taksát, egy aranypengőt oda is, ide is és itt maradhat zavartalanul akár holtáig.

— De én nem tudok se magyarul, se törökül. Magával is, íme, németül tudok beszélni.

— No, én eljárok az úrral a dolgában. Tudok én törökül, de még hiencül is. Fuvaroszekeres emberre könnyen ragad a nyelv, akár hétféle is.

Sugár uram rendbe is hozta a dolgot és Muzio Santi pihenhetett és foglalkozhatott a jövővel.

De foglalkozott a multtal is. — Mi történt Bécsben? Azóta mi történt? — ez a kérdés izgatta őt leginkább.

— Nem mehetne-e vissza? tünődött, hogy szétnézzen kissé a városban? Egy, vagy legföllebb két napra csak, ennyi idő alatt is jó sokat megtudhat.

— Nem is olyan veszélyes próbálkozás, — forgatta a gondolatot az agyában. — Ki is óhajtaná, hogy elfogjanak? Senki. A tábornok, ha még életben van és conte Cusani Camillo mindenesetre örül, hogy megszekeztetem Bécsből, hasonlóképpen a tábornokné és Paola. Mert mindegyiknek van félteni való titka, ami elfogatásommal még nyilvánosságra kerülhet. Marad hát Helén és Hannstein. Heléntől mit se kell, hogy tartsak; sőt ha tudná ez a mitsem sejtő teremtés, hogy boldogságával énné-
m adósom... de Hannstein, de Hannstein! Az mindenesetre a veztemre tör és ha megkaphatna, átadna a hóhérnak.

— De lesz rá gondom, hogy ne kapjon meg. A róka is csak egyszer megy bele a vasba; ha kiszabadult, másodszor már nem megy.

— Hát a Herr Stadt-Amtmann? Santi nevetett. — Elmegetek mellette akár fényes nappal is és még köszönhetem: karschamadiener.

Mindjobban megerősödött benne a meggyőződés, hogy minden veszély és kockázat nélkül visszaövekodhatik Bécsbe. Ha csak az ölében nem ül az Amtmannak, vagy „szervusz

kamerad"-ot mond Hannsteinnak, nem kell tartania tőle, hogy elfogják.

És hogy mi lesz a teendője a városban, ezzel is hamar tisztába jött Muzio Santi. Az lesz a teendője, hogy szakitást idézzon elő Hannstein és a felesége, Paola között. Ha ez utóbbi majd egyedül áll a világban, közte és a férje között mély árok, amelynek a neve: engesztelhetetlen gyűlölet; közte és Cusani között hatalmas választófal, amelynek neve: Cusaniné, Wippach Helén; azután közte és az Istene, a hite között a lázadózás a boldogtalan sors miatt; ha egyedülvalóságában már imádkozni, az égre felnézni is elfelejt: akkor... az elkéseredett asszonyok még olyasmire is képesek, amit lehetetlennek hisz maga a képzelet is.

Pár hétig Mohácson maradt, mert még nem állapott. Egy reggel Sugár uram olyan éktelenül káromkodott, dott meg saját magával az iránt, hogy milyen alakban menjen vissza Bécsbe? Mint orvos tán, vagy mint kereskedő?

mint a jégeső. Magyarul, törökül vegyest úgy jött a szájából a sok csunya szó, mint kettévált tokjából a beléndek-mag.

— No, mi baj, gazduram? — kérdezte Santi.

— Nagy a baj, uram. Hogy a somogyi rossz seb és a göcselyi nyavalya pusztítsa el annak a bitagnak a po-

Polo

FLORAGYÁR

Polo szappanpehely
a tökéletes mosószer!
Mi a **POLO** szappanpehely?

A háztartás napsugara, mert fényt, tisztaságot és örömet ad:

mindent kimos,
mindent megóv,
mindent újjávarázsol.

Minden kényes, finom anyagot, selymet, gyapjüneműt, csipkét csak **POLO**-oldatban mossuk! Mindenütt kapható!

fáját. Két szekérrel rakodtam és Bécsbe kellene mennem, hát nem megszökött az a poroszló-kezére való lóköttő?!

— A káromkodásból keveset értek. Hogy ki szökött meg, azt mondja el.

— Hát a kocsisom, az ebadta. Dölné rá az ég, meg a Fiastyúk legnehezebb csillaga. Most hogy menjek fel Bécsbe; két szekér, négy ló és csak egy ember? Kétféle osszam magam, mit gondol?

— Hát én kisegítem a bajából, gazduram. Csak kocsisnak való öltözetet kerítsen, a kocsis majd én leszek... no, nem hiszi el? Még fizetést se kérek egy polturát se.

— Ne tréfáljon velem az úr, úgyis szük már a haragomnak a lábim.

— Nem tréfálok én, hallja. Csak öltöztessen fel kocsisnak és menjünk.

Igy ment vissza Bécsbe Muzio Santi és hogy Sugár uram ott Bécsben megint ott volt, ahol száz évvel később a mádi úr, hogy kocsis nélkül maradt és előlről kezdhetette a káromkodást: ebben Muzio Santi már ártatlan volt. Ő egyelőre csak szét akart nézni a városban és mihelyt Sugár uram elvégezte a dolgát, vissza akart menni vele Mohácsra... de Muzio Santi bizony Bécsben kellett hogy maradjon, ha nem is volt szándékában maradni.

Megállítja néha a gépet egy porszem is.

A sorompón minden feltartóztatás nélkül átjutott és lassú lépésekkel haladtak Bécs város szük uccáin végig, annak a kereskedőnek a házához, aki a szekerek rakományát majd átveszi. A hátulsó szekéren ült Santi, az elülsőn ült Sugár uram, a gazda.

Megérkeztek és behajtottak az udvarra és kifogták a párolgó lovakat, hogy az udvaron levő istállóba vezessék.

Muzio Santi éppen Sugár uram után ballagott két lóval, mikor honnan, honnan nem, előtte termett egy hat láb magas óriás és hatalmasan pofon ütötte balról.

— Ezt az egyik hamis aranyért — mondta az óriás —, ezt meg a másikért, nesze te, nesze. És másodszor is arcul ütötte, de jobbról.

Jóchem volt a bőkezű adakozó. Fuvaros ember volt ökelme s így mi különös se volt abban, hogy neki is dolga akadt a kereskedő udvarán, akinek fuvarozott. Az se volt boszorkányság, hogy felismerte a kocsisban az áltisztet, mert először is a fuvarosok jó arcemóriával bíró egyének, másodszor mert, aki fuvaros két rossz aranyat kap két jó helyett valamely pasastól, az nem felejt el annak vonásait még akkor sem, ha máskülönbben kurta is az emlékezése.

Megmondta volt Jóchem, hogy köt még ismeretséget egymással a futólump arca és az ő keze, és mert Jóchem úr karakter volt, hát nem hagyhatta beváltatlan a szavát. De még egyebet is tett Jóchem úr. Eszébe jutott az igazi Hannstein szava, hogy az, akit ő Sopronba vitt: gyilkos, és ezért, még mielőtt a felpofozott észretért, már meg is kötözte és vitte a Stadthausra, a városházára, a Stadt-Amtmann úr színe elé.

Ez a bíróságot prezentelte meg Santival és öt perc alatt elintézték a dolgát. Ügye már letárgyalva és az in contumaciam-ítélet is jogerős, ezért csak számot varratlak a mellére és lelökték a börtönbe, bűnhődjék.

Zárkája négy falának azután beszélhetett Santi, amennyit akart, hogy ő mint Scipio Franti is szerepelt s hogy Aldörfer báróval is volt ügye: nem ártott meg vele senkinek, nem hallotta meg szavát emberi fül.

És elmélkedhetett a zárkában afölött is, hogy nem jó, ha a nagystíliú gazember kicsi dolgokban is hamis meg becstelen. A farkas, hiúz, amely nagy vadra les, ne bántsa a sündiszótnát, mert megszúrja. Most itt van az eredménye a kis gázságnak. Nagyon hánnyat követett el és nem botlott meg, kicsit azonban csak egyet követett el, hogy rossz pénzzel fizetett Jóchemnek és ez juttatta börtönbe, ez a kis gázság.

(Folytatjuk.)

HUMOR

Dal a pipázó ladányi urakról

Motto: „Nincsen itten semmi baj!”

Régi ősi kúriákon
Éldegéltek őseik,
Kevés földet és sok pipát
Hagytak hátra öneik.
A pipához karosszéket,
Hová nem jut lárma, zaj
S melyből nézve a világot:
Nincsen itten semmi baj!

Elusztat az ősi birtok,
Csak a pipa maradjon,
Az eluszó birtok után
Futóbolond szaladjon.
„Legfőbb több lesz az adósság,
Mint amennyi volt tavaly,
De amíg a pipa füstöl:
Nincsen itten semmi baj!”

Az országnak ügyei közt
Tekingetve szerteszét,
Sok közt észre vesszük, hogy hát
Ez se szép, meg az se szép.
„Ejnye mi van megint itten?
Előbb rágyujtunk, oszt' maj'
Megnézzük, no jól van, látom:
Nincsen itten semmi baj!”

A közerkölcös roskadóban,
Hámlik, hull a vakolat,
Füredőépítők erkölce
Sem valami passzolot.
A Széchenyi fürdő körül
A fejeken sok a vaj...
„Hoci csak a másik pipám!
Nincsen itten semmi baj!”

Politikánk se sok sikert
Mutat fel, legfeljebb, ejh!
Azt, hogy főrend lett többek közt
Ősz szakállú Koppel Reich.
Meg, hogy honunk fasizmust kap
Éja, éja, ajajaj!
De a pipa füstjét nézve:
„Nincsen itten semmi baj!”

Megint harc dul Ádám körül
A sok „gólya“ kelepel,
A FAKSZ-nál sincs minden rendben,
S a KOGSZ ismét szerepel.
Sujt a hadikölcösön is, mint
Ladányba a ménykü, jaj!...
„Még szerencse, hogy egyébként
Nincsen itten semmi baj!”

Hesz Ferenc

Kérdezze meg fogorvosát, miért legjobb a

FOGPÉP
SZÁJVIZ
FOGPOR

RUHASZAKADÁS

művészi mütömése, harisnyák művészi javítása Dr. KASSAINÉ iparművészeti műhelyében, VII., Lövölde tér 1. Telefon: J. 395-34.

A LEGJOBB BARÁT

mindig mindenről tájékoztat és felvilágosítást ad

a Magyar Irodalmi Társaság Kis Általános Lexikona

MINDEN ASSZONY ÉS LEÁNY

a leghűségesebb tanácsadóját kapja benne, mert irodalmi, színházi, zenei, művészeti, orvosi, nevelésügyi anyagát a legkiválóbb egyetemi tanárok és munkatársaik állítják össze s az élet és tudás minden ágában a legmegbízhatóbb ismerettárt nyújtja. A komplikált, modern életviszonyok mellett egyetlenegy úriasszony sem nélkülözheti a tudásnak ezt a magyar bibliáját.

A mintegy 1400 oldalra terjedő, két kötetből álló s 800 képpel, 32 műmelléklettel és számos térképpel megjelenő mű előfizetési ára 20 pengő, mely májusban és júniusban két részletben törleszthető. Megjelenés után a mű bolti ára jelentősen magasabb lesz

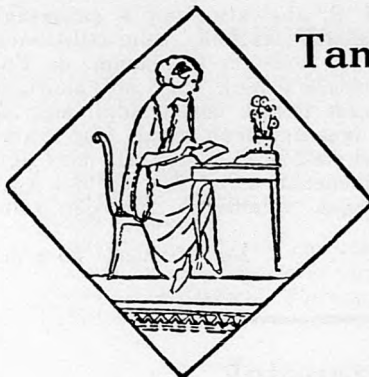
Siessen az előfizetésre vonatkozó megrendelését mielőbb bejelenteni. Csak egy levelezőlapot küldjön az alábbi címre s postafordultával megkapja a két részlet díjtalan beküldésére szolgáló befizetőlapokat. — Cím:

A

N A P K E L E T

kiadóhivatala

BUDAPEST, I. KER.,
DÖBRENTÉI UCCA 12

Tanácsot kérnek

49. Egy elkeseredett menyasszony-jelölt vagyok. Vőlegényem, mivel ugyanis egy irodában vagyunk, eddig mindig oly előzékenyen viselkedett velem szemben, mint ahogy kell is viselkednie. Most azonban valami hidegséget tapasztalok nála. Észre sem vesz, mintha a számára nem is léteznék. De ez csak egy-két hétig tart, azután époly kedves, mint azelőtt. Ez már többször megismétlődött, de gondoltam, hogy csak szeszély és elmúlik. Most azonban kezdek már kétségbe esni. Nem tudom, mire véljem viselkedését s ezért kérem lapunk olvasói szíves tanácsát, hogy mit tegyek, várjak-e még, vagy legyek hideg vele szemben. Melyik hozná vissza, hogy boldog menyasszony legyek.

Szíves tanácsukat várja egy

„Boldogtalan menyasszony-jelölt.”

50. Kedves olvasótársaim! Hosszabb idő óta tapasztalom, hogy különböző ügyes-bajos dolgaikban kikérik egymásnak jó tanácsát, felvilágosítását. Ezen felbuzdulva, én is nagyon kérem szíves támogatásukat.

Szeretnék segíteni, jót tenni valakivel, azért ezen szokatlan úton is próbát teszek.

Nem volna kedves olvasótársaim ismerősei között egy 50 év körüli, finom lelkületű, nagyobb nyugdíjas állásban levő, vagy földbirtokos úriember, ki keres egy megértő, feltétlen becsületes, békesség-szerető élettársat? Annak őszintén ajánlanám egy kedves barátnőmet, ki egyedül áll, gyermekszerető, buzgó keresztény, csinos, jó megjelenésű, zeneértő, nemes családból való úriasszony, ki több év óta szellemi tudásával tartja fenn magát, a háztartás minden ágában teljes jártassággal bír.

Becsületes, jó lelkén kívül van három szoba butora és szép kelengyéje.

Esetleges szíves válaszukat, teljes címmel ellátva, kedves lapunk szerkesztőségéhez „Vidéki” jelígre kérem beküldeni és akkor én is úgy a magam, mint barátnőm címét közölni fogom.

51. Kérem kedves Asszonytársaimat, tanácsoljanak nekem valamely szert, ami a lábizzadást elmulasztja.

Előre is hálás köszönet

„Egy hű olvasótól.”

51. A lábam bokán felül, oldalt és hátul piros foltos. Orvosnál is voltam, mert fagyásnak gondoltam. Ólomecetet, illetve ólomvizes borogatást rendelt, de az én lábam semmit sem javult, époly piros, mint volt és nagyon kicsit dagadt is. Egyesek szerint kötőszövetgyulladás, melyet az orvos is helybenhagyott, de az ólomvíz nem használt.

Kérem lapunk kedves olvasóit, szíves tanácsukkal legyenek segítségemre, melyet számtalan hálával fogad

„Marianne, Veszprém.”

52. Kedves Főszerkesztő Úr! Nagyon kérem, jöjjön segítségemre az urammal néhány nap óta tartó vitaközlésben, mert én már minden elképzelhető érvet felhasználtam és mégsem sikerült az uramat meggyőzni. Arról van ugyanis szó, hogy az uram augusztus második felében veszi ki és kezdi meg négyheti szabadságát. Minthogy egész télen át takarékoskodtam, sikerült annyi pénzt félretenni, hogy valahova elmehessünk nyaralni. Az uram a Tátrába, vagy pedig Olaszországba akar menni. Szó sincs róla, én is szívesebben mennék ezekre a helyekre, de valami belső érzés azt súgja nekem, hogy most, ezekben a nehéz időkben, minden magyar súlyos bünt követ el, ha felesleges

pénzét idegenben költi el, ahelyett, hogy a gazdasági válság örvényében fuldokló hazánk talpraállítására fordítaná. Talán nem jól fejeztem ki magam, de Fő-szerkesztő Uram meg fogja érteni, hogy mit akartam mondani. Ha pedig igazat tetszik nekem adni, nagyon kérem: erősítsen meg igazságomban azzal, hogy válasszon a levelemre. Ezzel kettős célt érek el, mert így talán uracskámat is rávehetem arra, hogy az idej nyarat itthon, csonka hazánk valamelyik fürdőjén töltsük el.

Egy tisztviselő felesége.

Üzenetek

46. „Egy töprengő asszonyka“. Kérdésére többféle tanáccsal, illetve válasszal szolgálhatnék, de mert levelemben annyi határozottság, oly sok őszinteség van, amiből azt kell következtetnem, hogy jelen esetben holmi ideiglenes „gyógytapaszról“ szó sem lehet, ezért a következő radikális elintézési módot ajánlom.

Ha legközelebb ismét társaságban lesznek, anélkül, hogy előbb bárkinek is szólna a dolgról, mikor a társaság legderűsebb hangulatban van, adja elő a történeteket kedves férje ura jelenlétében és az illető urat szólítsa fel, hogy azonnal hagyja el társaságukat.

Ez elintézési mód az illetőre nézve kellemetlen lesz, de mindenesetre megérdemli, hogy ilyen kíméletlenül bánjon el vele, mert aki legjobb barátja feleségét nem tartja tiszteletben, annak nem lehet helye a társaságban.

Üdv. a Szerk.

„Egy büszke asszony“. Nagyságos Asszonyom! Ne hagyja megsemmisülni és összeroppanni lelkének ezt az igen értékes s oly ritka szép tulajdonságát. Két drága gyermekének jövőjéért vegye magára az édes anyáknak majdnem kivétel nélkül kijáró súlyos keresztjét és ne mondja, hogy nem bírja büszke, felemelt fejjel megharcolni az életet. Ne higgye, hogy nem tudja többé szenvedő, összetiport lelkét mosolyával eltakarni. Ne higgye, hogy könnyes szeme több részvétet kelt az emberekben. Az lebegjen mindig szeme előtt, hogy gyerekei ne ismerjék meg ily korán az Ön szenvedését, ne boruljon feketébe előttük az élet, amiről még mit sem tudnak. Legyen meg gyermekkoruk boldog varázsa, ahova majd, ha az élet őket is megsebzí, emlékeik szívvárványos útján tudjanak visszatérni. Az édes anyá élete az önfeláldozások egész sorozatává lesz, mihelyt a gyerekkarok átfogják és ha körülöttük minden összedől, gyermekeik ragaszkodó, becéző szeretete mindenért kárpótolja. Csak azt tanácsolhatjuk, hogy legyen továbbra is türelmes, lelkének szépségével próbálja visszahódítani férjét, mert aki olyan rajongó szeretettel vette feleségül, nem hidegülhet el olyan annyira, hogy csak a szétszakadás következne megoldásként. Nem tudjuk eléggé ismétlni, hogy az olyan édes anyá részére, aki gyermekeit forró imádatlással szereti, leírhatatlanul nehéz az élet, mert ha nélkülözni látná gyermekeit, a szíve megszakadna értük. Kérjük, ne lásson a házasságban rablancot és könnyebb lesz megtalálni a megértéshez vezető utat. Aki pedig értünk és családunkért dolgozik, megérdemli, hogy fáradt, gondoktól barázdás homlokát szeretettel megsimogassuk. A simogató kéz, megértő, mosolygó arc csodát művelhet, mert a legdurvább lélek is meghajolva engedelmes, hűséges társunkká alakul át. Nagyságos Asszo-

nyom, a szeretet a lélek legszebb virága, öntözgesse, ápolgassa, hogy ismét feléledjen és új hajtásokat, új virágokat hozzon és otthonába újból beköltözzön az élet egyetlen nagy értéke — a béke. Büszke asszony-nak csak az nevezheti magát, aki az étellel úgy vívja meg a harcát, hogy megbeszett lelkébe soha senki betekintést nem nyerhet. Én hiszem, hogy Nagyságos Asszonyom lelki heroizmusa győzni fog. Szívélyes üdvözlettel

a Szerk.

„Lia“. Az eltörött bronz szobrot házilag nem lehet összeragasztani, mert azt forrasztani kell s ezért azt tanácsoljuk, hogy méltóztassék egy műötvöshöz szállítani, aki feltétlenül össze fogja illeszteni. — 2. Zsirárdi szalmakalap tisztítását legjobban a tisztító intézetek végzik el. — Temetkezési segélyezési intézet van Budapesten is, a Nemzeti Baleset-Biztosító Intézet kebelében, melynek egyik alosztálya. Ezen intézet Nádor u. 28. sz. alatt van, méltóztassék bővebb felvilágosításért oda fordulni. Szívélyes üdvözlettel

a Szerk.

„Pedáns.“ Gyékényes kerti butorok tisztítása langyos vízzel és szappanos kefével történik. Lekefézés és öblítés után pormentes helyen kell megszáritani. Kifogástalanul tiszta lesz. Szívélyes üdvözlettel

a Szerk.

„Öszülő haj“. Kedves társnőmnek szívesen sietek segítségére, miután az általam ezúton ajánlott szert én már kipróbáltam és igen jónak találtam. Az Elsa Schneeweiss Haar regenerator-féle hajvíz. Lefekvés előtt egy fogkefét mártok a folyadékba és az öszülő haját a fejbőrtől kefelni kezdem. Vigyázni kell, mert a folyadék minden barna foltot hagy, ahova lecsöpög, ezért óvatosan kell vele bánni. Az arcról és a fejbőrrel a foltot szesszel el lehet távolítani. A lefekvés alkalmával az ágyneműre olyan használt ruhát kell teríteni, amelynek nem árt, ha foltot kap. Legjobb vacsora után elvégezni e műveletet, mert lefekvésig még a haj megszáradhat.

Egy üveg körülbelül háromszori használatra elégséges.

Drogériában vagy gyógyszerárban kapható.

Üdvözlettel

„Egy olvasótársnő.“

Budapest melletti faluban lakó fiatal úrileány, keres egy szerény, komoly, intelligens pesti úrileányt barátnőnek.

Cím a kiadóhivatalban.

„Piktura.“ Előbbi számunkban Nemcsékné Fodor Olga festőművésznőt ajánlottuk, akinek lakását tévesen közöltük, amennyiben ezelőtt három héttel saját házukba átköltöztek és erről még nem volt tudomásunk. Ezért kötelességünknek tartjuk e hibát korrigálni és helyes címét közölni, amely II. ker. Ilona ucca 6. sz. alatt van. Szívélyes üdvözlettel a Szerk.

„Sz. M.-né.“ Nagyságos Asszony kisleánya további neveltetését az alábbi intézetekben ajánlhatom. Tekintettel azonban arra, hogy nem jelölte meg, hogy milyen felekezeti intézetet óhajt, katolikus és protestáns intézeteket is felsorolunk. Sacre Cour, Budapest, István út, továbbá Zugliget, Haggenmacher-villa, Angol kisasszonyok zárdája, Budapest, IV., Váci ucca, Szent Orsolyarend, Rózsadomb, Áldás ucca és Zárda ucca sarok. Ezen katolikus intézeteken kívül a Baár Madas protestáns intézetet, Budapest, Attila ucca 111. sz. a legmelegebben ajánlhatom és bármelyikben magas műveltségre tehet szert, zenét, nyelveket tanulhat és kitűnő nevelésben részesül. Bővebb felvilágosításért a megfelelő intézet vezetőségét méltóztassék megkérteni. Szívélyes üdvözlettel a Szerk.

„Segítség“ cikkünkre az alábbi adományok érkeztek: Sívágó Gizella, Hajduböszörmény 5 pengő, Nemes Zoltánné, Tiszabercel 2 pengő, „Egy előfizető“ öt darab 16 filléres bélyeget küldött. Az összegeket eljuttattuk rendeltetési helyére és a nemes szívű adományért a segítségét kérő úrleány köszönetét tolmácsoljuk és a magunk részéről is őszinte hálával nyugtazzuk.

Üdvözlettel a Szerk.

NŐI-, FÉRFI-, BABY- ÉS GYERMEK-

◆◆◆ FEHÉRNEMŰ ◆◆◆
◆◆◆ KELENGYÉK ◆◆◆

VÁSZONÁRUK ÉS ASZTALNEMŰEK LEGOLCSÓBBAN

IV., Deák tér 3. szám FENDRICH IMRÉNÉL (Deák Ferenc u. sarok)

Hálás köszönetünket küldjük azon kedves előfizetőinknek, akik lapunk részére ismerőseiket előfizetőikül megnyerték vagy ismerőseik címét rendelkezésünkre bocsátották, hogy lapunkat minél szélesebb körben bemutathassuk. Szívélyes üdvözetünket küldjük: Marczinkó Andorné, Dózsa Jánosné, Kmetykó Sándorné, Beck Jenőné nagyszágos Asszonyoknak és Niederkirchner Anci, Stefancsik Mária úrleányoknak. Kézcsókkal *a Szerk.*

Milió-ajándékunk szétküldésével kapcsolatban az alábbi kedves előfizetőinktől kaptunk köszönő leveleket: Beck Jenőné, Maletz Erzsébet, Winkler Rezsóné, vitéz dolinai draskóczi Draskóczy Istvánné, altábornagy neje, Ambach Istvánné, Dr. Korpássy D. Lászlóné, Dr. Balogh Béláné, Vidosfalvy Edith, Máthás Gyuláné. A leveleket beérkezés sorrendjében fogjuk leköszölni.

Igen tisztelt Szerkesztő Úr! A küldött miliót köszönettel nyugtázom. Nagyon meg vagyok vele elégedve. Szívélyes üdvözetllet *Luzár Rezsóné.*

A „Magyar Uriasszonyok Lapja” tek. Kiadóhivatalának! Az ajándékba küldött miliót köszönetllet kézhez vettem és nagyon megörvendeztetett, mert igen finom anyagon, igen izléses minta van előnyomva. Ismerőseim körében igyekezni fogok az Önök b. lapjának előfizetőket szerezni. Teljes tiszteletllet *Bundy Jánosné.*

Tek. Szerkesztőség! Nagy örömmel fogadtam a gyönyörű miliót, melyért hálás köszönetemet nyilvánítom. Szívélyes üdvözetllet *Gábríel Tiborné.*

Tek. Szerkesztőség! A csodaszép miliót megkaptam és nagyon örülök a rajz szépségének és az anyag finomságának. Hálás köszönetllet *Papp Mariska.*

Kedves Főszerkesztő Úr! A gyönyörű miliót megkaptam, mely rendkívül megörvendeztetett. Úgy az anyaga, mint a nyomása kifogástalan, meglepően szép. Fogadja érte hálás köszönetemet. Igaz tiszteletllet *Berentesné-Cserzy Róza, tanítónő.*

A „Magyar Uriasszonyok Lapja” tek. Szerkesztőségének, Budapest. A címemre küldött miliót megkaptam. A szép és értékes tárggyal nagy örömet szerzett nekem. Fogadja érte legszívélyesebb köszönetemet. *Braxatoris Oszkárné.*

Igen tisztelt Szerkesztő Úr! A mult héten küldött miliót megkaptam és nagyon szépen köszönöm. Evek óta nem volt kedvem kézímunkázni, de ez a szép milió meghozta. Még egyszer nagyon szépen köszönöm e szép kézímunkát. Teljes tiszteletllet *Eibenstein Margit.*

A művészi miliót nagyon köszönöm. *Pintér Istvánné.*

Kedves Főszerkesztő Úr! Elfoglaltságom miatt csak most jutok hozzá, hogy kifejezzem leghálásabb köszönetemet a küldött milióért. Igazán rászolgált arra a sok dicséretre, melynek kíséretében már nagyon sok olvasótársnőim is megköszönte a szép ajándékot. Én sem akarok kimaradni ezek táborából, fogadja kedves Főszerkesztő úr legnagyobb örömömnek és hálámnak kifejezését. A legszívélyesebb üdvözetllet *Tóth Lászlóné, áll. tanítónő.*

Tekintetes Szerkesztőség! A szép terítőcskét hálásan köszönöm, igazán nagyon kedves meglepetés volt részemre. Már három mintát elkészítettem. Nagy örömmel foglalkozom vele. Tiszteletllet *Dr. Dörgei Ferencné.*

Kedves Főszerkesztő Úr! A napokban küldött kedves ajándékért fogadja leghálásabb köszönetemet. A milió anyaga és nyomása kifogástalan. Tiszteletllet *Molnár Kálmánné.*

Igen tisztelt Szerkesztő Úr! Hálás köszönetllet nyugtázom a mai postával érkezett miliót, aminek nemcsak igazán izléses, kedves rajza, hanem anyaga is dicséretet érdemel. Örülök, hogy ebben a páratlan kedvezményben én is részesülhettem. Még egyszer megköszönve, maradok továbbra is tisztelőjük és olvasójuk. *M. Bugár Jánosné.*

Névnapomra küldött sok drága megemlékezést hálásan köszönöm és hasonló, őszinte nagyrabecsülés-sel viszonozom. Kézcsókkal *a Szerk.*

Kézímunka

Rovatvezető, tervező és szállító: *Gottlieb Gyula*, kézímunka-specialista iparművész. IV, Petőfi Sándor ucca 17. II. 12.

Futó 50/150 cm nagyságban Richelieu és angol madeira kivitelben, finom lenvászatra előrajzolva P 7.—
Szúrt sablonja „ 2.—
Szekrényesik 18/115 cm méretben, angol madeira és madeira kivitelben, elsőrendű batisztra előrajzolva 5 darab „ 7,50
Szúrt sablonja „ 1,50

Előfizetőink ingyenes hirdetései

Pára lanul olcsón világmárkás zongorák, pianók, részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés: Ehall zongoratermeiben, Andrassy út 15.

Intelligens úrhölgy keres azonnali belépésre házikisasszonyi, házvezetőnői állást. Sütés, főzés, fehérnemű-, felsőruha-varrásban perfekt. Több évi gyakorlata van. Cím „Sopron” jelige alatt a kiadóhivatalban.

Dunántúl keresek pormentes, erdős, jó, tiszta levegővel bíró üdülőhelyi lakást, kiszolgálással, teljes ellátással, idősebb, nyugdíjas úrinő részére. Lakásba szívesen fogad társnőt. Külön feltétel, hogy árnyas kert legyen a háznál, a községben pedig orvos. Szíves ajánlatok özv. Oram Ferencné úrnő, Pápa, Czelli út 26/b szám alá küldendők.

Lónyay ucca 23, III. 20. uccai bútorozott szoba hölgy részére kiadó.

Magányos özvegy úrinőnél, nagyon jó levegőjű helyen, szép villában, nagy kerttel, ellátás kapható igen olcsón. Vasútállomás 3 perc alatt elérhető. Főleg azért, hogy ne legyen egyedül a nyári hónapokra, esetleg állandó társat keres. „Tisztviselő özvegye” jelige alatt címe a kiadóhivatalban megudtható.

Pusztára keresek feltétlenül megbizható, szorgalmas, középkorú úrinőt házvezetőnőnek, ki jól főz, németül jól beszél s varrásban és kézímunkában jártas és aki nem nagy fizetésre, hanem nyugodt, családias otthonra vágyódik. Maczelka Gáborné, Szeged, Szent Mihály ucca 9. szám.

Gazdasági segédítiszi földművesiskolát végzett, 25 éves, nőtlen, szorgalmas, lelkiismeretes fiatalember, gazdaságban állást keres. Szíves megkeresést „Gazdaság” jeligére kiadóhivatalba kéré.

Két intelligens úrleány irodai, társalkodónői, esetleg hasonló állást vállalna előkelő úricsaládnál Budapesten. Szíves megkereséseket „Árvaleányok” jeligére kéréünk a kiadóhivatalba.

Nagyon szépen kérem olvasótársnőimet, nem tudnák-e ismerőseik körében növéremet, ki perfekt gyors- és gépirónő, könyveléshez is ért, álláshoz juttatni. Hálás köszönetllet venném a szíves megkeresést „Szorgalmas” jeligére a kiadóhivatalba.

Zenét és nyelveket beszélő úrihölgy elmenne anyahelyettesnek úrhölgyhöz vagy úrhoz. Cím a kiadóban.

Feltétlenül tisztességes, megbizható, 40—45 év körüli, lelkiismeretes alkalmazottat keresek azonnalra. Fő az egyszerű, jó főzés, kenyér-, kalács-sütés, jó, meleg tészták készítése. Majorság-gondozás, szóval az összes külső teendők rendes elvégzése, egy hetes és egy szobaleány segítségével. Jó bánásmódban részesül. Fizetés megegyezés szerint. Herkély Józsefné, Bagamér, Bihar megye.

Felölös szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA
Segéd-szerkesztő: tordai BOJTHE ETELKA
Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza.

Dreher-Maul csokoládé

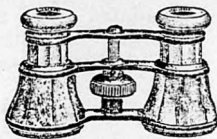
pompás íze, nemes zamata, kitűnősége révén vált példátlanul népszerűvé!

CALDERONI és TSA

L Á T S Z E R É S Z E K

Budapest, V., Vörösmarty tér 1

Látcsővek, szemüvegek, orrszűrtetők, Zeiss és Görz üvegekkel. Barometerek, hőmérők

Májusi nagy cipővásár!

Női model cipők, szürke, drap ... P 15—
Lakk pántos ... 15/60
Férfi fél fűzős cipők, sárga, barna vagy fekete francia, angol vagy karlsbadi faonokban P 16—
Férfi duplatalpas angol, sportnyelvű félcipők „ 20—
Férfi luxus félcipők, lakk, lakkantilop, minden színben ... 20/40
Gyermek lakk spanglis cipők 23—25 sz. ... 7/60
26—29 sz. ... 9/60
30—35 sz. ... 10/80

Magyar Áruház, Makó 1

MME ELEK KALAPJAI

MÉG SZEBBÉ VARÁZSOLJÁK A NŐT!

IV., PÁRISI UCCA 1. SZÁM

Személyesen választott Párizsi modellek. - Dús vászlaszfék - Jutányos árak! - Tessék kirakataimat megtekinteni!

Paplant, matracot,

ruzányos ággybetétet a legjobb kivitelben és a legolcsóbban készít

GÖBBÖS GÁBOR paplanosmester

BUDAPEST, I. KORONAÓR UCCA 8. SZ. Krisztina tér mellett

Britannia szálló

VI., TERÉZ KÖRÚT 39.

Elsőrendű családi szálló minden modern kényelemmel. :: Kitűnő konyha. :: Külön felügyelettel. NÉMETH ALADÁR

FREUDNÉ S. BERTA

NŐI KALAPSZALONJA
ERZSÉBET KÖRUT 27. SZ.

Legújabb modellek megérkeztek. — Mérsékelt árak! Alakítások, díszítések olcsón.

Sport-hajhálók minden színben

P 1.60, 2.—, 2.40 áron

E lapra hivatkozók 10%
árengedményben
részesülnek

ZELENKAI R. L.
Budapest, IV., Szervita
tér 6. sz. — 90 éves cég

KEDVES FŐSZERKESZTŐ ÚR!

A legnagyobb hálával köszönöm, hogy kedves lapunk útján én is megismerhettem a „Hóvirág” mosóport. Régebbi ágyeműn próbáltam ki először s izgalmasan vártam a hatást, melyet szinte lehetetlennek tartottam, Nagyon kellemesen csalódtam, amikor a kifőzött ruhák hófehérek lettek s a rajtuk levő horgolt csipke mely már a sok mosás után megszőrkült, egészen visszanyerte új színét. Igaz szívvel ajánlom e teljesen ártalmatlan mosóport különösen azoknak, akiknek nincs idejük hosszantartó mosásra felügyelni. Kedves Főszervező Úrnak pedig megegyezően nagyon köszönöm a küldött minta-csomagot s egyúttal kérek utánvételt! 5 csomag „Hóvirág” mosóport címemre küldeni szíveskedjék.

Bana, 1927 április 22-én.

Szíves üdvözléssel

SZILÁGYINÉ VÖRÖSMARTY MARGIT
ref. tanítónő.

Nagy- és
kismosáshoz
legjobb a

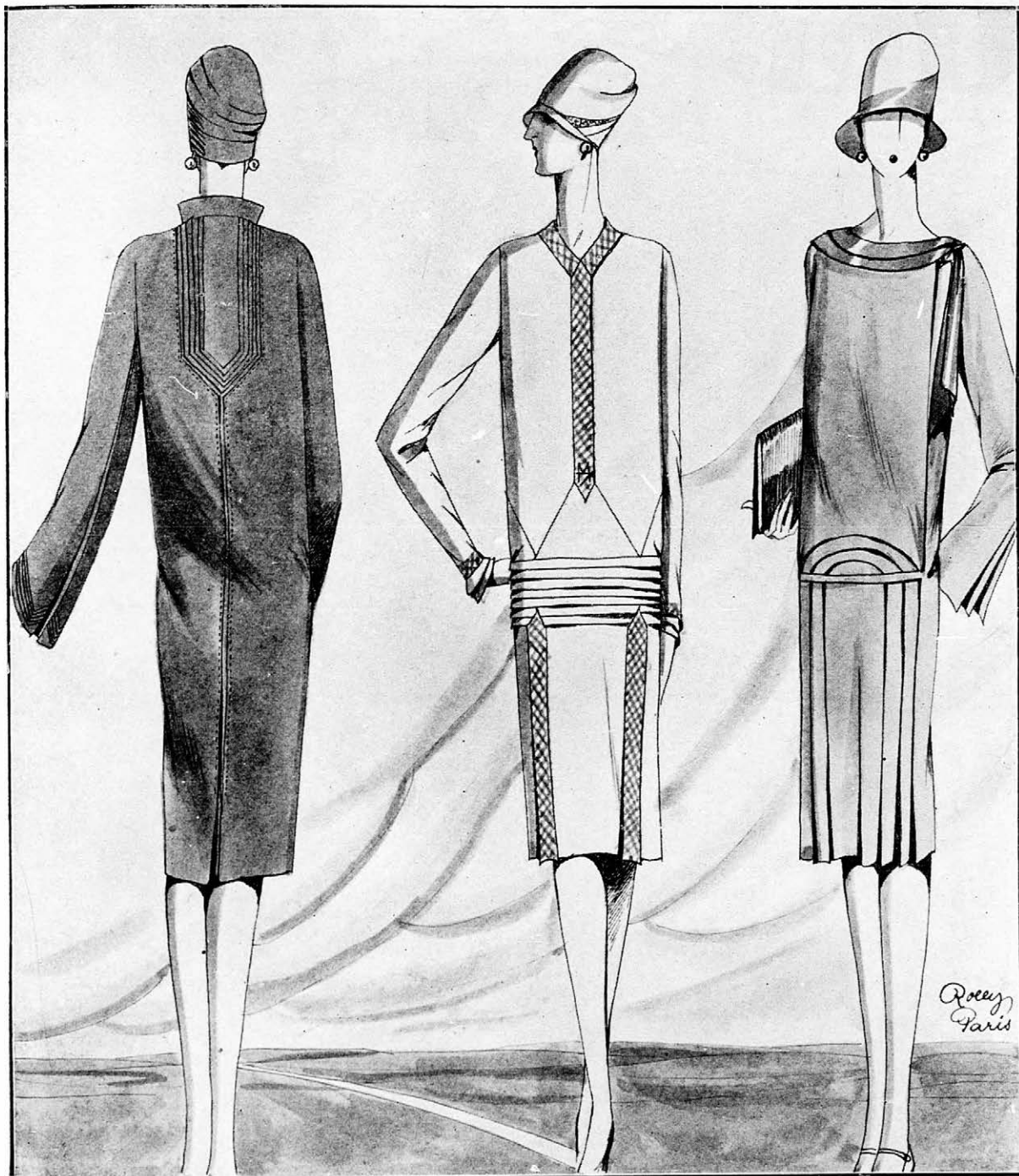

HÓVIRÁG

önműködő mosóanyag, mert szappan vagy bármely más szer alkalmazása nélkül, csak kifőzéssel, minden ruhát

önmaga hófehérré mos

Gyártja: ALBATROS Rt. (Lessive Phénix alapítása)
Budapest, V., Nádor ucca 6. — Tessék szerkesztőségünk útján ingyenes minta-csomagot kérni

1.

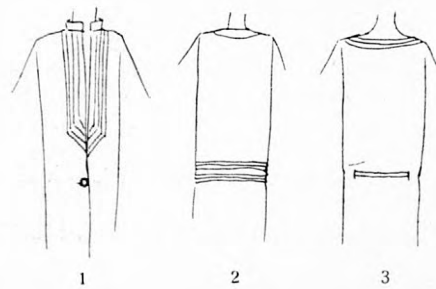
2.

3.

1. Kasha köpeny, natur színben, szegőzéssel.

2. Eoline ruha, crèm színben, skót pántokkal.

3. Crèpe de chine ruha a legújabb „ibis” árnyalatban.

1

2

3

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

1.

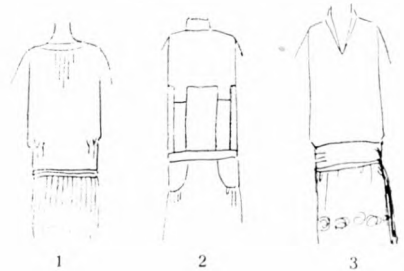
2.

3.

1. Crêpe georgette ruha, szegőzésekkel és plissé aljjal.

2. Jersey-ruha, sötétebb gallérral, kézelővel és zseb-pántokkal.

3. Crêpe de chine ruha, színes applikációval.

1

2

3